

Η ΝΕΑ

ΖΩΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΙ

ΕΤΟΣ Β΄.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1905

ΑΡΙΘ. 13.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ	Σελ.	225
ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ὑπὸ F. L. Rettore	»	226
ΣΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ (ποίημα) ὑπὸ Κ. Ν. Κωνσταντινίδου	»	231
ΑΛΣΑΒΙΑ ἢ ἡ Αἰρέσις τῶν Σαβαίων ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ΗΛΙΑ ΔΙΠ	»	232
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΑΝΑΡΑΓΑΘΗΜΑ ὑπὸ Πέτρου Μανταδάκη	»	234
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ—ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΚΑΙ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ ὑπὸ Κ. Ν. Κωνσταντινίδου	»	236
ΝΕΑ ΖΩΗ - ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ	»	237
ΝΕΑ ΖΩΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ	»	239
ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΖΩΗ	»	240

Τιμὴ ἐκάστου φύλλαδιον Γ. Δ. 3.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ:

Ἐν Αἰγύπτῳ:

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ:

Ἐτησίᾳ Γρ. Διατ. 30.

Ἐτησίᾳ Φρ. Χρ. 8.

Ἐξάμηνος . . . » » 20.

Ἐξάμηνος . . . » » 5.

Διὰ πᾶν ἀφορῶν τὸν Σύλλογον ἢ τὸ Περιοδικόν, ἀπευθυντέον:

“Nea Zoi”

Rue Tewfik Pacha No 29, ALEXANDRIE (Egypte)

Τύποις - Ι. Κ. ΛΑΓΟΥΔΑΚΗ - Ἀλεξάνδρεια

Η ΝΕΑ

ΖΩΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

ΕΤΟΣ Β'.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1905

ΑΡΙΘ. 13.

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΙΑ τοῦ παρόντος φυλλαδίου, ἡ «Νέα Ζωή» εἰσέρχεται εἰς τὸ δεύτερον τῆς ἐκδόσεώς της ἔτος, ὅπερ πέποιθεν ὅτι θὰ ἀποδῇ ἀφειρητρία δράσεως ἐντονωτέρας καὶ εὐδοκιμωτέρας.

Τὴν πεποιθήσιν ταύτην ἀρύονται οἱ ἐκδότες τῆς «Νέας Ζωῆς» ἐκ τῆς

πεύρας τοῦ αἰσίως διανυθέντος πρώτου ἔτους, περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ὁποίου δύναται νὰ κρίνωσιν, οἱ ἀξιότιμοι ἡμῶν συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσται φυλλομετροῦντες τὰ δώδεκα ἐκδοθέντα τεύχη τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ φίλοι καὶ οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς «Νέας Ζωῆς» θὰ ὁμολογήσωσιν εὐχαρίστως ὅτι τὸ πρόγραμμα, ὅπερ ἔταξαν ἑαυτοῖς οἱ ἐκδότες διὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἐξεπληρώθη, ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν, πιστῶς καὶ ἀκριβῶς.

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰδίου προγράμματος θὰ συνεχισθῇ ἡ ἐκδοσις τῆς «Νέας Ζωῆς» εἰσαγομένων, ἐννοεῖται, πασῶν τῶν βελτιώσεων καὶ μεταρρυθμίσεων ἐκείνων, ἃς ἡ πεῖρα τοῦ

παρελθόντος ἔτους ὑπέδειξεν ὡς χρησίμους καὶ ἀναγκαίαις. Ποῖαι εἶναι αἱ βελτιώσεις καὶ αἱ μεταρρυθμίσεις αὗται, ἀποφεύγομεν νὰ ἀναφέρωμεν· οἱ ἐκδότες τῆς «Νέας Ζωῆς» προτιμῶσιν, ἀντὶ λέγων, νὰ παρουσιάσωσι πράγματα, καὶ διὰ τοῦτο θὰ ἀφήσωσιν εἰς τὰ πράγματα νὰ λαλήσωσι περὶ τῆς ἐπιτελεσθησομένης προόδου ἐν τῇ ἡμετέρῳ περιοδικῷ. Καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ἐκ τῶν πραγμάτων θὰ δικαιωθῶμεν πληρέστατα.

Ἡ «Νέα Ζωή» ἐκφράζουσα τὰς θερμὰς καὶ ἐγκαρδίους εὐχαριστίας της εἰς τοὺς ἀξιότιμους συνδρομητάς της διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν ὕλικὴν ὑποστήριξιν, θὰ παρέλειπεν ἐπιβαλλόμενον καθήκον, ἐὰν δὲν ἐξέφραζε τὰς ἐξίσου θερμὰς καὶ ἐγκαρδίους εὐχαριστίας της καὶ εἰς πάντας τοὺς ἠθικῶς ὑποστηρίξαντας τὸ ἔργον της· ἰδιαιτέρως δὲ εὐχαριστεῖ εὐγνωμόνως τοὺς ἐγκρίτους ἐπιστήμονας καὶ λογίους τοὺς κατακοσμήσαντας τὸ περιοδικόν της διὰ τῶν σπουδαίων καὶ ἐμβριθῶν αὐτῶν μελετῶν καὶ πραγματειῶν.

Καὶ ἐπὶ τούτοις, ἀποδύεται εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ καλοῦ ἀγῶνος μετὰ χρηστῶν ἐλπίδων.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

DE AMICIS Έδμόνδος εις τῶν ἐγκρίτων Ἰταλῶν δημοσιολόγων γεννηθεὶς τῇ 1846 ἐν Oneglia τῆς Λιγυρίας θεωρεῖται μᾶλλον Πεδεμόντιος ἢ Λιγυρῆτος διὰ τὴν πολυετή αὐτοῦ ἐν Τορίνῃ διαμονήν.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ τῆς πόλεως ταύτης, κατετάχθη εἰς τὴν στρατὸν μετὰ τὸν βαθμὸν ἀνθυπολοχαγῶ, καὶ συμμετέσχε τῇ 1866 τῆς κατὰ τῶν Αὐστριακῶν ἐκστρατείας. Πολεμήσας ἐν Custozza εἶτα ἐν Ρώμῃ, ὅτε τῇ 1870 τὰ ἰταλικά στρατεύματα ἐκυρίευσαν ταύτην, ὁ De Amicis κατέλιπεν ὀλίγον βραδύτερον τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ἵνα ἐπιδοθῇ εἰς τὴν θεραπείαν τῶν μουσῶν πρὸς ἃς σφόδρα ἐφέρετο. Πρὶν ἢ παραιτηθῇ τοῦ στρατιωτικοῦ ἀξιώματος, εἶχεν ἤδη ἐκδόσει ἀξιόλογον ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον: La vita Militare 1869-70 καὶ συλλογὴν ἐξόχων ἀρθρῶν. Ἐκτοτε τὸ ὄνομά του ἐκτῆσατο οὐ μικρὰν φήμην διὰ τῶν ἐξῆς πρώτων αὐτοῦ πονημάτων (Viaggi ἦτοι La Spagna (1873) La Olanda (1874) Il Marocco (1876) Ricordi di Parigi e di Londra (1878) ἐν εἰς ἀπαντῶσι σελίδες ἐκτάκτου πρωτοτυπίας καὶ μετὰ ὀρθῶν κρίσεων ἐπὶ τοῦ πλείστου τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς. Costantinopoli (1881) διήγημα χαριέστατον ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς φαίνεται ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν Γάλλον Théophile Gautier τῇ εὐτραπέλῃ καὶ τῇ εἰκονικῇ τῆς φράσεως Ritratti letterarii (1883) Gli Amici (1883) Alle Porte d'Italia (1894).

Ἐπαδὸς τὴν τέχνην καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ Manzoni οὐχὶ ἔμωσ καθ' ἑλα ἔμωσ τούτῳ κατὰ τὸ ὕψος, συνήθως ἀνθηρότερον οὐχὶ ἔμωσ πάντοτε ἐπ' ἴσης λυσιτελῆς καὶ ἀκριβῆς ἔσον τὸ τοῦ Manzoni, ὁ De Amicis, καθ' ἃ ἀναφέρει ὁ Ferrari ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς συγχρόνου Ἰταλικῆς φιλολογίας, παρέσχε δείγματα γονιμωτάτης μούσης, λίαν ἀγχιστρόφου πνεύματος, καὶ ἀδρῶν διανοημάτων ἐν οἷς διαλάμπει ὑψίστη ἠθικὴ τὴν πηγὴν καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς ἔχουσα ἐν τῇ ἐνδομύχῃ καὶ προσφιλεῖ αὐτοῦ αἰσιοδοξίᾳ, ἐν τῇ ἐμφύτῳ καὶ διαχυτικῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι, ἣτις διὰ τὸ ὑπερβολικὸν αὐτῆς, προσλαμβάνει κατὰ τινας αὐστηροὺς καὶ τὴν καρδίαν ἀπεξηραμένους κριτὰς χαρακτῆρα ἐπιδεικτικόν, ἰσχυρίζομένους ὅτι ἐν τοῖς: «Bozzetti militari (στρατιωτικὰ σκιαγραφήματα) gli Amici, il cuore, la Carrozza di tutti», τὸ αἶσθημα ἔστιν ὅτε φαίνεται παρεκβαίνον εἰς ψευδοπάθειαν.

Οὐχ ἦν τὸ ἀπαντᾶ τις ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ De Amicis τὸ ἀνθηρὸν τῆς ἐπινοίας καὶ τῶν εἰκόνων, τὸ εὐσυνείδητον τῆς ἐργασίας, τὸ ὑψηλὸν καὶ ἀκηλίδωτον ἰδεῶδες, τὴν ἀποστροφὴν πρὸς πᾶν τὸ ἀκόλαστον καὶ ἀγενές, τὴν περὶ τὸ γράφειν δεινότητα τὴν ἐμψυχομένην

ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ καὶ ἐπαγωγῇ τῆς φράσεως περιόδῳ, τὴν βαθεῖαν τῆς γλώσσης γνώσιν διὰ τὸ ἀξιοθαύμαστον τῆς κυριολεξίας καὶ δὴ εἰς συγγραφέα οἷος ὁ De Amicis, ὅστις οὐ μόνον δὲν εἶναι Τοσκάνος, ἀλλ' αὐτὸς ἐν Τοσκάνῃ διέμεινε ποτὲ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων συγγραμμάτων τοῦ De Amicis εἰσὶν ἀξιοσημεῖωτοι πλεῖστοι ἔσσι σελίδες τοῦ ἐπιγραφόμενου πονήματος «Speranze e Glorie» βρήθουσαι ὑψηλοὺς φαντασίας ἐν τῇ ἀγαστῇ ἐκείνῃ ὀπτασίᾳ ἐν ἣ συνοψίζεται ἡ μακρὰ, ἡ ἐνδοξὸς καὶ μυθώδης γαριβαλδινὴ ἐποποιία. Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ ἐν λόγῳ ἔργου, παρατηρητέον, ὅτι αἱ κοινωνικῆς φύσεως ἐν αὐτῷ ἐμπεριεχόμενοι λόγοι φανεροῦσιν ἐξ ἴσου τὴν τε πολιτικὴν καὶ πνευματικὴν αὐτοῦ ἐξέλιξιν, τὴν προκύπτουσαν ὡς ἀνωτέρω εἶπον ἐκ τῆς αἰσιοδοξίας, τῆς ἐμφύτου αὐτοῦ ἀγαθότητος τῆς διαλαμπύσης ἐν τοῖς τελευταῖς αὐτοῦ πονήμασιν ἦτοι Sull' Oceano, Memorie πονημάτων ἐν ᾧ παραλαμβάνουσι ποικίλαι εἰκόνες τῶν ἔσων εἶδε πραγμάτων, εἶναι, οὕτως εἶπεῖν, κάτοπτρον τοῦ συγχρόνου ἰταλικοῦ βίου, καλειδοσκοπίον ἐπισήμων προσώπων ἃ περιγράφει μετὰ τσαύτην γλαφυρὰν χάριν, ὥστε θεωρεῖται ὁ De Amicis ὡς δημοφιλέστατος πάντων τῶν νεωτέρων Ἰταλῶν συγγραφέων καὶ ὁ μᾶλλον καλλιεπὴς μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον Manzoni ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. La Carrozza per tutti. Τὸ ἔργον τοῦτο καίτοι δὲν ἔχει ἀκριβῶς τύπον μυθιστορήματος, οὐχ ἦν τὸν, νῆμα συνεχῆς συνδέει ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ὀλόκληρον σειρὰν εἰκονογραφημάτων, παρατηρήσεων, μελετῶν, αἰτινῶν ἀφροῶν εἰς τὸν σύγχρονον βίον καὶ εἰς τὰ τῆς ἡμέρας ζητήματα, πάντα δὲ ταῦτα γεγραμμένα κατὰ τρόπον ὑπομνησκοντα τὰ διηγήματα τοῦ Anatole France καὶ τὰς σκιαγραφίας τοῦ Mark Twain.

Μετὰ τὴν διὰ βραχέων ταύτην τοῦ διαπρεποῦς συγγραφέως βιογραφίαν, προτίθεμαι νὰ παραθέσω ταύτην ἐκ τοῦ θελκτικῆς πονήματος «Il Cuore» ἀπόσπασμα ὑπ' ἑμοῦ ἀπειροκάλλως μεταπεφρασμένον, καὶ οὕτως τὴν χάριν θὰ ἠδύνατο ν' ἀποδώσῃ ἄλλος ἢ ἐγὼ περὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐντριβέστερος. Ὁ ἀναγνώστης τοῦ περὶ αὐτὸ ὁ λόγος ἀποσπάσματος θὰ παρατηρήσῃ ἴσως μετὰ τινας ἐκπλήξεις, ὅτι ὁ De Amicis χαίρει σχολικῶν ζητημάτων ἐπιμελούμενος. Ἡ ἐκπληξίς δὲ αὕτη θὰ μετατραπῇ βεβαίως εἰς θαυμασμὸν τοσοῦτον μᾶλλον ὅσοι ὁ μέγας οὗτος συγγραφεὺς τυγχάνει καὶ ἀριστος ὢν παιδαγωγός, οὕτως τὸ κύριον μέλημα ὑπῆρξεν ἐν τοῖς πλείστοις τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων τὸ τῆς κατωτέρας παιδείσεως ἀκανθῶδες ζήτημα ὡς μεγαλοφώνως μαρτυροῦσι τὰ ἐξῆς ἔργα: «Il Cuore», «il Romanzo d'un maestro», «la maestrina degli operai», «fra scuola e casa», «Ricordi d'infanzia e di scuola» καὶ τὸ ἐσχάτως ἐκδοθὲν «l'idioma gentile» ἔπερ ἀνατίθησι τῇ φιληγεῖται παρενέριον τοῖς αὐτοῦ διδάγμασι τοῖς μεστοῖς χάριτος καὶ εὐτραπέλειας συμβουλάς περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ διδάσκηται καὶ νὰ ἐκμανθῆται ἡ πατρία γλῶσσα.

Καὶ ὄντως, τοιαύτη εἶναι ἡ γλαφυρότης τοῦ λεκτικοῦ καὶ ἡ εὐωδία, ἣτις ἐκπέμπεται ἐκ τοῦ ἐξόχου τούτου ἔργου, τοῦ ὅχι βεβαίως σχολαστικοῦ καὶ ὑπνοφόρου, ἀλλὰ βριθόντος σπινθηροβολοῦντος πνεύματος καὶ προκαλοῦντος ἐνίοτε ἕνεκα τῶν ἐν αὐτῷ ἐγκατεσπαρμένων καὶ ἀττικῶν ἄλατι πεπασμένων ἀστείων, οὐ μόνον μειδαίμα ἀλλ' ὀμήρειον γέλωτα.

Εἰς πάντα νέον γνωρίζοντα ἔστω καὶ ὀλίγον τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν θερμῶς συνιστῶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν προμνημοειθέντων ἔργων τοῦ De Amicis, πρὸ πάντων, il Romanzo d'un maestro, il cuore καὶ l'idioma gentile. Ἐκ τῶν τριῶν, τοῦτο τὸ δεύτερον εἶναι δι' ἡμᾶς ὡς ἐγκόλπιον, διότι ἐν αὐτῷ ἀντῶν ὑψηλὰ διδάγματα, μοὶ ἐδόθη πολλάκις ἀφορμὴ νὰ συγκινηθῶ μέχρι δακρύων

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΑΡΔΙΟΣ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ

Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐν Custozza μάχης τῇ 24 Ἰουλίου 1848, ἐξήκοντάς στρατιωτῶν πεζικοῦ τινος συντάγματος τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ σταλέντων εἰς τι ὕψωμα, ὅπως καταλάβωσι ἀπομονωμένην τινὰ οἰκίαν εὐρέθησαν αἰφνης ὅχι μακρὰν δύο Αὐστριακῶν λόχων οἱ ὅποιοι ἀρχίσαντες παρευθὺς νὰ βάλλωσι πυκνότατον πῦρ κατ' αὐτῶν τοῖς ἔδωκαν μόνις τὸν καιρὸν νὰ καταφύγωσιν εἰς τινὰ οἰκίαν καὶ νὰ κατακλείσωσιν ἐσπευσμένως τὰς θύρας, ἀφοῦ ἀφήκαν μερικὸς νεκροὺς καὶ πληγωμένους ἀνά τοὺς ἀγρούς. Μόνις οἱ ἡμέτεροι κατέφραξαν τὰς θύρας καὶ ἔδραμον μεθ' ὀρμῆς πρὸς τὰ παράθυρα τοῦ ἰσογείου καὶ τοῦ πρώτου πατώματος καὶ ἤρχισαν σφοδρὸν πῦρ κατὰ τῶν Αὐστριακῶν, οἵτινες βαθμῆδεν προχωροῦντες διαταραγμένοι εἰς ἡμικύκλιον, ἀπῆντων ἐρρωμένως. Τῶν ἐξήκοντα στρατιωτῶν ἀρχηγοὶ ἦσαν δύο ὑπαξιωματικοὶ καὶ εἰς λοχαγὸς γέρων, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, ἰσχνὸς καὶ αὐστηρὸς τὸ ἦθος καὶ οὕτως ἡ κόμη καὶ οἱ μύστακες ἦσαν κατάλευκοι. Μετ' αὐτῶν ἦτο καὶ εἰς μικρὸς τυμπανιστὴς Σάρδιος, δεκατεσσάρων μόνις ἐτῶν καὶ ὁ ὅποιος ἐφαίνετο μόνις δώδεκα, μικρός, μελανόχρους καὶ τοῦ ὅποιου τὸ πρόσωπον ἐφώτιζον δύο μαῦροι, μικροί, βαθεῖς, καὶ ἀπαστράπτοντες ὀφθαλμοί. Ὁ λοχαγός, ἐκ τινος δωματίου τοῦ πρώτου πατώματος διηύθυνε τὴν μάχην μετὰ προστάγματα ὁμοιάζοντα πρὸς ἐκπυροσροτοῦντα πιστόλια, καὶ δὲν ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς αὐτοῦ ὕψους ἢ παραμικροτέρα συγκίνησις.

Ὁ τυμπανιστὴς, ὀλίγον ὠχρός, ἀλλὰ ἀφοδός, ἀναθῆς ἐπὶ τινος τραπέζιου προσέβαλλε τὴν κεφαλὴν κρατούμενος εἰς τὸν τοῖχον ἵνα βλέπῃ ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ διὰ μέσου τοῦ πυκνοῦ καπνοῦ ἐβλεπεν ἐντὸς τῶν ἀγρῶν τὰς λευκάς τῶν Αὐστριακῶν στολάς, οἵτινες βραδέως προὐχώρουσαν.

Ἡ οἰκία ἐκεῖτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀποτόμου κατωφερείας ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ἐν μικρὸν παράθυρον τὸ ὅποιον εἶδε φῶς εἰς σκεπαστὸν δωμά-

τιον, φῶδος ὡς ἐκ τούτου δὲν ὑπῆρχεν, ὅπως καταλάβωσιν οἱ Αὐστριακοὶ τὴν οἰκίαν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος. Αἱ σφαῖραι ἔμωσ ἐπιπτον βροχηδὸν κατὰ τῆς προσώψεως τῶν δύο πλευρῶν.

Ἦτο ἀκατάπαυστον πῦρ, πῦρ κολάσεως, χάλαζα σφαιρῶν, ἣτις ἔσκαζε τοὺς τοίχους καὶ κατέθραυε τὰ κεραμίδια, ἐντὸς δὲ τῆς οἰκίας κατέθραυε τὴν ὀροφήν, τὰ ἐπιπλα, τὰς θύρας καὶ τὰ παραθυρόφυλλα, καὶ ἐξετόξευε εἰς τὸν ἀέρα τεμάχια ξύλων, ἦσαν νέφη πυκνὰ κονιορτοῦ, θρύμματα μαγειρικῶν σκευῶν καὶ ὕλων ἄτινα συρρίζοντα καὶ ἀναπαλλόμενα κατέθραυον παταγωδῶς τὰ προστυγχάνοντα. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς ἐκ τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ἐπυροβόλουν ἀπὸ τὰ παράθυρα ἐξηπλοῦτο χαμαὶ βληθεῖς ὑπὸ σφαιρᾶς καὶ παρεμερίζετο. Ἄλλοι ἔδεινον ταλαντευόμενοι ἀπὸ δωματίου εἰς δωματίον, σφίγγοντες τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν πληγῶν. Ἐν τῷ μαγερικῷ εὐρίσκετο ἦδη εἰς νεκρὸς μετὰ πρόσωπον κατεσπασμένον καὶ παρεμορφωμένον. Τὸ ἡμικύκλιον τῶν ἐχθρῶν ἐγίνετο ὀλονὲν στενωτέρον.

Ἐπῆρξε στιγμή καθ' ἣν ὁ μέχρι ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἀτάραχος λοχαγὸς ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ, ἐξεληθὼν δὲ μεγάλως βήμασι τοῦ δωματίου, ἠκολουθήθη ὑπὸ ἐπιλοχίου. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν λεπτῶν ὁ τελευταῖος οὗτος ἐπανέρχεται δρομαίως εἰς τὸ δωματίον καὶ φωνάζας τὸν μικρὸν τυμπανιστὴν τῷ ἔκαμε νεῦμα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Τὸ παιδίον πάραυτα ὑπακούσαν ἔτρεξεν ὀπισθὲν τοῦ καὶ ἀναθῆν ἐσπευσμένως μίαν ξυλίνην κλιμακὰ, εἰσῆλθε μετὰ τοῦ ἐπιλοχίου εἰς ἐν κατάγυμνον ὑπερῶον, ὅπου εἶδε τὸν λοχαγὸν γράφοντα μετὰ μολυβδοκόνδυλον ἐπὶ τινος χάρτου καὶ στηρίζομενον εἰς τὸ παράθυρον, πλησίον δὲ τῶν ποδῶν του ἐπὶ τοῦ πατώματος, εὐρίσκετο ἐν φρεάτινον σχοινίον.

Ὁ λοχαγὸς ἐδίπλωσε τὸ φύλλον καὶ προσηλόνων ἐπὶ τοῦ παιδίου τὰ ψυχρὰ καὶ στακτόχροα βλέμματά του, πρὸ τῶν ὁποίων ὄλοι οἱ στρατιῶται ἔτρεμον, τῷ εἶπεν ἀποτόμως.

— Μικρὲς Τυμπανιστά.

Ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πηλικίου.

Ὁ λοχαγὸς ἐπανέλαβε: Ἔχεις καρδιά;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδίου ἐλαμψαν.

— Ναί, κύριε λοχαγέ, ἀπῆντησε.

— Παρατήρει λοιπὸν ἐκεῖ κάτω, εἶπεν ὁ λοχαγός, ὠθῶν αὐτὸ πρὸς τὸ μικρὸν παράθυρον, εἰς τὴν πεδιάδα πλησίον τῶν οἰκιῶν τῆς Villa Franca, ἐκεῖ ὅπου ἀστράπτουν λόγχοι, ἀκουσε καλὰ τὰ λόγια μου, ἐκεῖ εὐρίσκονται οἱ δικοὶ μας ἀκίνητοι· πάρε αὐτὸ τὸ γραμματάκι, πιάσου καλὰ ἀπὸ τὸ σχοινὶ κατέδα ἀπὸ τὸ παράθυρον, μόνις ἐγγίξης τὴν ψῆ, πέρασε σὰν τὸ πουλὶ καὶ σκυφτὰ αὐτὸν τὸν κατήφορον, τράβα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς κάμπους, φθάσε τοὺς ἰδικούς μας καὶ δόσε τὸ γραμματάκι εἰς τὸν πρῶτον ἀξιωματικὸν ὅπου θὰ τύχῃ ἐμπρὸς σου. Βγάλε γρήγορα αὐτὴν τὴν ζώνην καὶ αὐτὸ τὸ ταγάρι.

Ὁ μικροτυμπανιστὴς ἀφίρесе τὸν ζωστήρα καὶ τὸν γυλιὸν καὶ ἐκρυψε τὸ γραμματίον εἰς τὸ στήθος του. Ὁ ἐπιλοχίας ἐρριψεν ἐξω τοῦ παραθύρου τὸ σχοινίον

του οποίου την μίαν ἄκρην ἐκράτει μὲ τὰς δύο του χεῖρας. Ὁ λοχαγὸς ἐδοήθησε τὸ παιδίον νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ φεγγίτου ἔχον τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὴν πεδιάδα.

Κύτταξε καλά, τῷ εἶπε, ἡ σωτηρία τοῦ ἀποσπάσματος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καρδιά σου καὶ ἀπὸ τὰ πόδια σου.

Μὴ φοβείσθε, κύριε λοχαγέ, ἀπήντησεν ὁ μικροτυμπανιστὴς ὁ ὁποῖος ἤδη ἐκρεμάτο εἰς τὸν ἀέρα.

Σκυφτὰ εἰς τὸν κατήφορον, ἐφώνησε πάλιν ὁ λοχαγός, ἐνῶν ἐκράτει μετὰ τοῦ ἐπιλοχίου τὸ σχοινίον.

— Μὴν ἀμφεβάλλετε.

— Ὁ Θεὸς βοηθός σου.

Μετ' ὀλίγας στιγμῆς ὁ μικροτυμπανιστὴς ἤγγιζε τὸ ἔδαφος.

Ὁ ἐπιλοχίας ἀνέσυρε τὸ σχοινίον καὶ ἐχάθη, ὁ δὲ λοχαγὸς ὀρμητικῶς προέβηκε τὸ πρόσωπον εἰς τὸν φεγγίτην καὶ εἶδε τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐπέτα εἰς τὸν κατήφορον.

Ἦδη ἤλπικεν ὅτι εἶχεν ἐπιτύχει νὰ διαφύγῃ ἀπαράτητον, ὅτε πέντε ἢ ἕξ νεφία κονιορτοῦ ἀτίνα ὑψώθησαν ἀπὸ τῆς γῆς ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν τοῦ παιδίου, τῷ ἀνήγγειλαν ὅτι τὸ παιδίον εἶχεν ὀραθῆναι ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν, οἵτινες ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὑψώματος τὸ ἐπυροβόλουν ἀκαταπαύστως. Τὰ νεφία ἐκεῖνα ἦσαν χῶμα τὸ ὁποῖον ἀνεσήκωναν εἰς τὸν ἀέρα αἱ σφαῖραι. Ἄλλ' ὁ μικροτυμπανιστὴς, ὡς κεντούμενος ὑπ' αὐτῶν, ἐξηκολούθη ὅχι πλέον νὰ τρέχῃ ἀλλὰ νὰ πετᾷ. Αἶφνης ἐπέσε χαμαί. — Τὸ ἐφόνευσαν, ἐδρυχθήθη ὁ λοχαγὸς δάκνων τὴν πύγμην του. Δὲν εἶχεν ἀποτελιώσει τὴν λέξιν ταύτην, καὶ εἶδε πάλιν τὸν μικροτυμπανιστὴν ἀνορθούμενον. Ἄ! μία ἀπλή πτώσις φαίνεται! εἶπε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἀνέπνευσε. Ὁ μικροτυμπανιστὴς ἤρχισε πάλιν τρέχων μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν ἀλλὰ ἐχώλινε. Κάνεν στραγγούλισμα, ἐσκέφθη ὁ λοχαγός. Καὶ πάλιν νεφίον κονιορτοῦ ὑψώθη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ περὶ τοῦ παιδίου, ἀλλὰ πάντοτε πλέον μακρὰν. Τέλος ἦτο σῶον. Ὁ λοχαγὸς ἐξέβηκε κραυγὴν θριάμβου. Ἐξηκολούθησεν ἕμωξ ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς του προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ παιδίου, τρέμων, διότι ἐπρόκειτο περὶ πράγματος ὀλίγων μόνον λεπτῶν. Ἐὰν δὲν ἐφθάνεν ἐκεῖ κάτω ἰδ ταχύτερον μὲ τὸ γραμμάτιον δι' οὗ ἐζήτει ἄμεσον βοήθειαν, ἢ ὄλοι του οἱ στρατιῶται θὰ ἐπιπτον φονευμένοι, ἢ αὐτὸς ὤφειλε νὰ παραδοθῆναι καὶ αἰχμαλωτισθῆναι μετ' αὐτῶν. Τὸ παιδίον ἔτρεχε ταχέως ἐπὶ ἕν διάστημα, ἔπειτα ἐβράδυνε τὸ βῆμα χωλαῖνον, μετ' ὀλίγον ἀνελάμβανε πάλιν τὸν δρόμον του, ἀλλὰ πάντοτε πλέον καταβεβλημένον καὶ προσκόπτον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἐσταμάτα ὀλίγον. Ἰσως τὸ ἐπληξεν σφαῖρα ἀνεπηδήσασα, ἐσκέφθη ὁ λοχαγός καὶ ἐσημείωνε μετὰ τρέμου ὕλας του τὰς κινήσεις, καὶ τὸ παρῴτρυνε, τῷ ὠμίλει, ὡς ἐὰν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀκούσῃ, κατεμέτρει ἀκαταπαύστως διὰ τοῦ διαπύρου ὀφθαλμοῦ του τὸ ὑπάρχον διάστημα μετὰ τοῦ παιδίου φεύγοντος καὶ τῶν ἀστραπηθῶλων ὄπλων, ἅπερ

ἔβλεπεν ἐκεῖ κάτω πρὸς τὴν πεδιάδα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρῶν τῶν μεσιῶν στάσεων, οὓς ἐχρῴσιζον αἱ λαμπυραὶ τοῦ ἡλίου ἀκτίνες. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ ἤκουσε τὸν συριγγόν, τὸν κρότον τῶν σφαιρῶν τῶν ὑπὸ κάτωθεν αὐτοῦ δωμάτιων, τὰς ἐπιτακτικὰς καὶ λυσσώδεις κραυγὰς τῶν ἀξιωματικῶν καὶ λοχιῶν, τοὺς γοερούς θρήνους τῶν πληγωμένων, τὸν πάταγον τῶν θραυομένων ἐπιπλων καὶ τοῦ ἀποσπώμενου ἀπὸ τῶν τοιχῶν ἀσβεστόματος. Ἐμπρός! θάρρος! — ἀνέκραξε παρακολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματός τὸν μικροτυμπανιστὴν ἤδη μακρὰν, — ἐμπρός, τρέχε! σταματᾷ τὸν κατηριστὸν! Ἄ! ἀναλαμβάνει τὸν δρόμον του. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς ἀξιωματικὸς ἐλθὼν τῷ ἀνήγγειλεν ἀσθμαίνων, ὅτι οἱ ἐχθροί, χωρὶς νὰ διακλύσῃσι τὸ πῦρ ἀνέσειον ὀθόνην λευκὴν, ἐπιτάττοντες τὴν παράδοσιν. Μὴν ἀπαντήσητε! ἐκράυασε χωρὶς νὰ ἀποσπάσῃ τὸ βλέμμα του ἀπὸ τοῦ παιδίου εὐρισκόμενον ἤδη εἰς τὴν πεδιάδα, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἔτρεχε πλέον, ἐφαίνετο δὲ συρμένον ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ βίας καὶ ἀνυπερβλήτου κόπου.

Ἄλλὰ πήγαινε, τρέχε! πέτα! ἔλεγεν ὁ λοχαγός, σφίγγων τοὺς ὀδόντας καὶ τὰς πυγμὰς του, σκοτιώσου, ἀπόθανε κακοῦργε, ἀλλὰ πήγαινε! Εἶτα ἐξέβηκε τρομερὰν κραυγὴν κατάρας. Ἄχ! τὸ ἀχρεῖον, τὸ ἀνανδρον ἐκάθησε!

Πράγματι, τὸ παιδίον, οὕτως ἕως ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔβλεπε τὴν κεφαλὴν ἐξέχουσαν τῶν στάσεων τοῦ ἀγροῦ, ἐξηφανίσθη αἴφνης ὡς ἐὰν εἶχε πέσει, ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν, ἡ κεφαλὴ του ἀνεφάνη πάλιν, τέλος ἐχάθη ὀπισθεν τῶν αἰμασιῶν, καὶ ὁ λοχαγὸς δὲν τὸ εἶδε πλέον.

Τότε κατήλθεν ὀρμητικῶς, αἱ σφαῖραι βροχηδὸν ἐπιπτον, τὰ δωμάτια ἦσαν πλήρη πληγωμένων, τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν ἐστρέφοντο ὡς μέθυσοι περὶ ἑαυτούς, προσκολλώμενοι εἰς τὰ ἐπιπλά. Οἱ δὲ τοῖχοι αἱ τὸ πάτωμα ἦσαν κατεσπιλωμένα ἀπὸ αἵματα· πτώματα ἐκείντο ἐγκαρσίως τῶν θυρῶν, ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε τὸν δεξιὸν βραχίονα τεθραυσμένον ὑπὸ σφαίρας, ὁ καπνὸς καὶ ὁ κονιορτὸς περιέβαλλον τὰ πάντα. Θάρρος! ἀνεφώνησεν ὁ λοχαγός, ἀκίνητος: εἰς τὰς θέσεις σας! καταφθάνουσιν ἐπικουραὶ! ὀλίγον θάρρος ἀκόμη! Οἱ Αὐστριακοὶ εἶχον πλησιάζει ἔτι περισσότερον, ἔβλεπε τις αὐτοὺς κάτω διὰ μέσου τοῦ καπνοῦ μὲ ὄψεις ἐξηγριωμένους, ἠκούε τις τὸν κρότον τῶν πυροβολισμῶν, τὰς ἀγρίας κραυγὰς τῶν, μὲ τὰς ὁποίας καθύβριζον, προσέταττον τὴν παράδοσιν, ἠπέλουν σφαγγὴν. Κάποτε ὁσάκις στρατιώτης τις πεφορημένος ἀπεσύρετο ἀπὸ τὰ παράθυρα, οἱ λοχίαὶ παρευθὺς τὸν ὄψον βιαίως εἰς τὴν θέσιν του. Ἄλλὰ τὸ πῦρ τῆς ἀμύνης ἐξηστεινέοντο, ἢ ἀποθάρρυνσις ἐξωγραφίζετο εἰς ὄλων τὰ πρόσωπα, πᾶσα πράξις ἀνιστάσεως δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ. Αἶφνης ἐπέστη στιγμὴ καθ' ἣν οἱ πυροβολισμοὶ τῶν Αὐστριακῶν ἐχαλαρώθησαν καὶ φωνὴ βροντώδης ἐφώνησε πρῶτον γερμανιστὶ εἶτα ἰταλιστὶ: «Παραδοθήτε», ὄχι! ἀπήντησεν ὠρυόμενος ὁ λοχαγός, ἀπὸ τινος παρθύρου. Καὶ τὸ πῦρ ἤρχισε πάλιν πυκνότερον καὶ

λυσσώδεστερον ἐκατέρωθεν. Ὁ λοχαγὸς ἐφώνησε μὲ φωνὴν ὑπόκωπον. Δὲν ἔρχονται! δὲν ἔρχονται! καὶ καὶ ἔτρεχε περὶξ μακρῶδες, στρέφων τὴν σπάθην διὰ σπασμώδους χεῖρας, ἀποφασισμένος νὰ ἀποθάνῃ. Ὅτε ἐπιλοχίας κατερχόμενος ἀπὸ τὸ ὑπερῶν ἐξέβηκε ἰσχυρὰν κραυγὴν. Φθάνουσι! Φθάνουσι! ἐπανελάβε μὲ κραυγὴν χαρᾶς ὁ λοχαγός. Εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην πάντες, ὕγεις, πληγωμένοι, λοχίαὶ, ἀξιωματικοί, ὠρμησαν ἀκαθέκτως εἰς τὰ παράθυρα, καὶ ἡ ἀντίστασις ἐγένετο πάλιν θηριώδης. Μετ' ὀλίγα λεπτά παρετηρήθη ἀβεβαιότης καὶ ἀρχὴ ἀταξίας μετὰ τῶν ἐχθρῶν. Πάραυτα ὁ λοχαγὸς συνήθροισεν ἐσπευσμένως ἐν τῷ ἰσογείῳ σπεῖραν στρατιωτῶν ὅπως ὀρμήσωσιν ἔξω μὲ τὰς λόγχας ἐφ' ὄπλων.

Ἐπειτα ἔτρεξεν εἰς τὸ δευτερον πάτωμα. Μόλις εἶχε φθάσῃ ἐκεῖ ὅτε ἠκούσθη ποδοβολητὸς ἵππων ἀπὸ ρυτῆρος τρεχόντων καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ οὐρανιμῶν κραυγῆς, ἐκ τῶν παραθύρων ἐφαίνετο διὰ μέσου τοῦ καπνοῦ ἐπερχομένη, ὡς θύελλα, ἴλη καρβινοφέρων ἰταλῶν, οἵτινες μὲ ἀπαστράπτουσαν σπάθην κατήνεγκον ἅμα ἐπλησίασαν τὸν ἐχθρὸν φοδερὰ κτυπήματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τῶν νῶτων αὐτοῦ. Τότε σπεῖρα στρατιωτῶν μὲ τὰς λόγχας πρὸς τὰ κάτω προτεταμένως ἐξώρμησε τῆς θύρας, οἱ ἐχθροὶ ἐταλαντεύθησαν, καὶ τῆς ἀταξίας ἐπελθούσης, ἔστρεψαν τὰ νῶτα. Τὸ πεδίον τῆς μάχης ἔμεινε ἀπηλλαγμένον ἐχθρῶν, ἡ αἰκία ἠλευθερώθη καὶ μετ' ὀλίγον δύο ἰταλικά τάγματα τοῦ πεζικοῦ καὶ δύο τηλεβόλα κατεῖχον τὸ ὕψωμα.

Ὁ λοχαγὸς μὲ τοὺς ὑπολειπομένους αὐτῷ στρατιώτας, ἠνώθη μὲ τὸ σύνταγμα του, ἐπολέμησε πάλιν καὶ ἐπληρώθη ἐλαφρῶς εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὑπὸ ἀναπηδησάσης σφαίρας κατὰ τὴν τελευταίαν μὲ τὴν ἐφ' ὄπλου λόγχης ἐφοδον.

Ἡ ἡμέρα ἔληξε μὲ τὴν νίκην τῶν ἡμετέρων.

Ἄλλὰ τὴν ἐπισύσαν, τῆς μάχης ἀνανεωθείσης, οἱ ἰταλοὶ μετὰ πεισματώδη καὶ σθεναρὰν ἀντίστασιν, κατεβλήθησαν τέλος ὑπὸ τοῦ ὀλον ἐξαναομένου ἀριθμοῦ τῶν ἐχθρῶν, καὶ τὴν πρωῖαν τῆς 26ης ἐδέησε περιλῦποι νὰ ὑποχωρήσωσι πρὸς τὸ Mincio. Ὁ λοχαγὸς καίτοι πληγωμένος, ἔκαμε τὸν δρόμον πεζῇ μετὰ τῶν σιωπηλῶν καὶ καταπεπονημένων στρατιωτῶν του· φθάσας δὲ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς Goito ἐζήτησε παρευθὺς τὸν ὑπόλοχαγόν του, τὸν ὁποῖον μὲ τεθραυσμένον τὸν βραχίονα εἶχε περισυλλέξει τὸ φορητὸν νοσοκομεῖον καὶ φέρῃ ἐκεῖ πρὶν ἢ αὐτὸς φθάσει. Τῷ ἔδειξαν μίαν ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν μετὰ σπουδῆς εἶχον μετατρέψῃ εἰς νοσοκομεῖον. Μετέβη ἐκεῖ. Ἡ ἐκκλησία ἦτο πλήρης πληγωμένων ἐκτάδην κειμένων ἐπὶ δύο σειρῶν κλινῶν καὶ στρωμάτων χαμαὶ ἐστρωμένων, δύο ἰατροὶ καὶ τινες βοήθοι εὐρίσκοντο εἰς ἀκατάπαυστον κίνησιν μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπαρκέσωσιν. Ἐν τῷ μεταξύ ἠκούοντο θρήνοι καὶ ὑπόκωφοι οἰμωγαί.

Ὁ λοχαγὸς μόλις εἰσῆλθεν ἔστη, καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα του περὶξ ἀναζητῶν τὸν ἀξιωματικόν του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤκουσε ἀσθενῆ φωνήν, ἣτις τὸν ἐφώνησε: Κύριε λοχαγέ!

Ἐστράφη, ἦτο ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς, κατάκοιτος ἐπὶ μικρᾷς ξυλίνης κλίνης σκεπασμένος μέχρι τοῦ στήθους ὑπὸ χονδροειδοῦς ὑφάσματος, μὲ τὰς χεῖρας ἔξω, τὸ πρόσωπον ὠχρὸν καὶ ἰσχνόν, καὶ μὲ ὀφθαλμούς πάντοτε ἀπαστράπτοντας ὡς δύο ἀδάμαντες.

Πῶς! σὺ ἐδῶ; τὸν ἠρώτησεν ὁ λοχαγὸς ἐκπληκτος, ἀλλὰ μὲ ὕφος ἀπότομον. Εὐγε ἔκαμες τὸ χρέος σου.

Ἐπραξα ὅ,τι ἦτο δυνατόν, ἀπήντησεν ὁ μικροτυμπανιστὴς.

Ἐπληρώθη, εἶπεν ὁ λοχαγός, ζητῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἀξιωματικόν του εἰς τὰς πλησίον κλίνας.

Τί ζητεῖτε, — εἶπε τὸ παιδίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔδιδε θάρρος νὰ ἐμιλῇ ἢ ὑπερβολικῆς εὐχαριστίας ὅτι εἶχε πληρωθῆναι διὰ πρώτην φοράν, χωρὶς τοῦ ὁποῖου δὲν θὰ ἐτόλμα ποτὲ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα ἐνώπιον τοῦ λοχαγοῦ ἐκείνου.

Μάτην, ἔτρεχον ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ, ὡς δαιμονισμένος, οἱ ἐχθροὶ δὲν ἐβράδυναν νὰ νὰ μὲ ἀντιληφθῶσι. Θὰ ἐφθάνον εἴκοσι λεπτά πρότερον, ἐὰν δὲν μὲ ἐπληγῶνον. Εὐτυχῶς ὅπου εὖρον παρευθὺς ἕνα λοχαγὸν τοῦ ἐπιτελείου καὶ τῷ ἔδωκα τὸ γραμματάκι. Ἄλλὰ τί ὑπέφερα ἕως ὅτου νὰ καταθῶ τὸν κατήφορον, ὕστερον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ χάιδεμα τὸ ὁποῖον μοὶ εἶχε κάμῃ ὁ ἐχθρός. Ἀπέθνησκον ἀπὸ τὴν δίψαν, ἐφοδούμενη μήπως δὲν φθάσω, ἐκλαῖον ἀπὸ τὸν θυμὸν μου, συλλογιζόμενος ὅτι ἐκάστη στιγμὴ ἢ ὁποία παρήρχετο, ἀπήρχετο καὶ εἰς στρατιώτης ἐκεῖ πέρα, ἀρκεῖ, ἔπραξα ὅ,τι ἠμπόρεσα εἶμαι εὐχαριστημένος. Ἄλλὰ, μὲ τὴν ἀδειάν σας, κυττάζετε, κύριε λοχαγέ, εἰσθε γεμάτος αἷματα.

Πράγματι, ἐκ τῆς παλάμης τῆς κακῶς ἐπιδεδεμένης ἔρρεε τὸ μῆκος τῶν δακτύλων αἷμα.

Θέλετε νὰ σὰς σφίξω ὀλίγον τὸν ἐπίδεσμον, κύριε λοχαγέ, δότε μοὶ μίαν στιγμὴν τὴν χεῖρά σας.

Ὁ λοχαγὸς ἔτεινε τὴν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ προσέβαλλε τὴν δεξιὰν διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ παιδίον νὰ λύσῃ τὸν κόμβον καὶ νὰ τὸν δέσῃ ἐκ νέου, ἀλλὰ τὸ παιδίον τὸν ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ προσκεφαλαίου, ὠχρίασε καὶ ἀφῆκε αὐτὴν πάλιν νὰ καταπέσῃ βιαίως ἐπ' αὐτοῦ. Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ λοχαγός, παρατηρῶν αὐτὸ καὶ ἀποσύρων τὴν ἐπιδεδεμένην χεῖρα, τὴν ὁποίαν ὁ μικροτυμπανιστὴς ἐζήτηε νὰ κρατήσῃ. Πρόσεχε τὸν ἑαυτὸν σου, ἀντὶ νὰ συλλογίζεσαι τοὺς ἄλλους, τῷ εἶπεν ὁ λοχαγός, διότι καὶ τὰ μικρὰ πράγματα ὄταν τὰ παραμελῇ τις δύνανται νὰ γείνωσι σοβαρά.

Ὁ μικροτυμπανιστὴς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

Ἄλλὰ σὺ, τῷ εἶπε πάλιν ὁ λοχαγός, προσβλέπων αὐτὸ προσεκτικῶς, πρέπει νὰ ἔχῃς χάσῃ πολὺ αἷμα διὰ νὰ εἶσαι τόσο ἀσθενής.

Χάσει πολὺ αἷμα; ἀπήντησεν τὸ παιδίον μὲ ἕν μειδιάμα, αἷμα, καὶ ἄλλο παρὰ αἷμα. Ἰδετε. Καὶ διὰ μᾶς ἀφῆρεσε τὸ σκέπασμα.

Ὁ λοχαγὸς ὀπισθοχώρησε μετὰ φρίκης.

Τὸ παιδίον δὲν εἶχε παρὰ μόνον μίαν κνήμην, τῷ εἶχον ἀποκόψῃ τὴν ἀριστερὰν ἀνωθεν τοῦ γόνατος, τὸ

κολοδόν μέρος ήτο περιτετυλιγμένον με δθόνην καθη-
μαγμένην.

Εκείνην τήν στιγμήν διήλθε ο στρατιωτικός Ιατρός,
μικρόσωμος, παχύς, με τὰς χειρῖδας τοῦ ὑποκαμίσου
ἀνασηκωμένας. Ἄ! κύριε λοχαγέ, εἶπε ταχέως δει-
κνύων τὸν μικροτυμπανιστὴν, ἰδοὺ ἐν δυστύχημα, ἰδοὺ
μία κνήμη τὴν ἔποϊαν θὰ ἔσυχον με τίποτε, ἐάν δὲν
τήν εἶχε παραδιάση κατά τρόπον τόσον μωρόν, μία
κατηραμένη φλόγῳσις ἐπῆλθε καὶ ἐδέησε ν' ἀποκόψω
αὐτήν. ὦ! ἀλλὰ τί γενναῖον παιδίον, σὰς τὸ βεβαιῶ
ἐγώ, δὲν ἔχουσε οὔτε ἐν δάκρυον, δὲν ἐξέβαλε οὔτε μίαν
κραυγήν! Ὑπερηφανεύμην βλέπων ὅτι ἦτο Ἰταλῶν,
καθ' ἣν στιγμήν τῷ ἔκαμνον τὴν ἐγχείρισιν, σὰς δίδω
τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου. Φαίνεται ὅτι εἶναι ἀπὸ γένος
καλόν. Διάβολε! Καὶ ἀπῆλθε τρέχων.

Ὁ λοχαγὸς συνέστειλε τὰς μεγάλας λευκάς τοῦ
δφρύς, προσέβλεψε ἀσκαρδαμικτῶ τὸν μικρὸν τυμπαν-
ιστὴν ἐπαναφέρων ἐπ' αὐτοῦ τὸ σκέπασμα, εἶτα βρα-
δέως χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ ἴδιος καὶ προσβλέπων
πάντοτε αὐτό, ὕψωσε τὴν χεῖρα μέχρι τῆς κεφαλῆς
καὶ ἀφῆρσε τὸ πιλίκιον τοῦ.

Κύριε λοχαγέ! ἀνεφώνησε τὸ παιδίον ἐκθαμβῶν, τί
κάνετε αὐτοῦ κύριε λοχαγέ; δι' ἐμέ! Καὶ τότε ὁ τρα-
χὺς ἐκεῖνος στρατιώτης, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε εἶχεν εἶπει
μίαν λέξιν γλυκεῖαν εἰς τοὺς ὑποδεεστέρους τοῦ. ἀπήν-
τησε με φωνὴν ἀπάτως συγκινητικὴν καὶ πλήρη
ἀγάπης.

Ἐγὼ εἶμαι ἀπλοῦς μένον λοχαγός, σὺ ὅμως εἶσαι
ἥρω. Καὶ ριφθὶς με ἀνοικτὰς ἀγκάλας ἐπὶ τοῦ μι-
κροῦ τυμπανιστοῦ τὸν ἐφίλησε τρίς ἐπὶ τῆς καρδίας.

Ἡ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΑΓΑΠΗ

24 Ἰανουαρίου

Ἄφ' οὗ τὸ διήγημα τοῦ μικροῦ τυμπανιστοῦ το-
σοῦτον σὲ συνεκίνησε, βεβαίως θὰ σοὶ ἦτο εὐκολόν,
ἀγαπητέ μοι Ἰωάννη, ταύτην τὴν πρωΐαν νὰ γράψῃς
λαμπρὰ τὴν ἐκθεσιν, ἥτις σοὶ ἐδόθη ὡς διαγωνισμῶ,
καὶ ἥτις φέρει ὡς τίτλον: «Διατί ἀγαπᾶτε τόσον τὴν
Ἰταλίαν;» Μήπως δὲν σοὶ παρυσιασθήσαν παρευθὺς
πάμπολλαι ἀπαντήσεις; Ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν Ἰταλίαν διότι
ἡ μήτηρ μου εἶναι Ἰταλίς, διότι τὸ αἷμα τὸ ῥέον εἰς
τὰς φλέβας μου εἶναι Ἰταλικόν, διότι εἶναι Ἰταλικόν τὸ
χῶμα ὑπὸ τὸ ὁποῖον κεῖνται τεθαμμένοι οἱ νεκροί, οὗς
μήτηρ μου κατακλαίει ὁ δὲ πατήρ μου σέβεται, διότι
ἡ πόλις εἰς ἣν ἐγεννήθην, ἡ γλῶσσα ἣν ὁμιλῶ, τὰ
βιβλία ἅτινα με παιδαγωγοῦσι, διότι ὁ ἀδελφός μου,
οἱ σύντροφοί μου, καὶ ὁ μέγας λαὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
ὁποῦ ζῶ, καὶ ἡ ὥραία φύσις ἡ περιβάλλουσά με, καὶ
πᾶν ὅ,τι βλέπω, ἀγαπῶ, μελετῶ, θαυμάζω πᾶν τοῦτο
εἶναι Ἰταλικόν. ὦ! σὺ δὲν δύνασαι ἀκόμη νὰ αἰσθαν-
θῇς ἐν ἑλῆ του τῆ δύναμις αὐτὸ τὸ αἰσθημα τῆς ἀγά-
πης. Θὰ τὸ αἰσθανθῇς ἔταν ἀνδρωθῇς, ἔταν, ἐπανα-
κάμπτων, μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν καὶ μακρὸν ταξείδιον.
Ἰδὲς πρωΐαν νινὰ ἀπὸ τὸ πλοῖον, ἔπερ σὲ φέρει, εἰς τὸ
βάθος τοῦ ὀρίζοντος τὰ μεγάλα κυανόχροα ὄρη τῆς

γενετέρας γῆς, θὰ τὸ αἰσθανθῇς τότε ἐν τῇ ὑπερβο-
λικῇ χαρᾷ, ἣν θὰ δοκιμάσῃς τὴν στιγμήν ἐκείνην,
καὶ ἥτις θὰ πληρώσῃ δακρύων τοὺς ὀφθαλμούς σου,
χαρὰ, ἥτις θὰ ἐκδηλωθῇ διὰ κραυγῆς ἐξερχομένης
ἀπὸ τὰ μυχαίτατα τῆς καρδίας σου. Θὰ τὸ αἰσθανθῇς
εἰς τινὰ μεγάλην, ξένην καὶ μακρὴν πόλιν, ἐν τῇ
προτροπῇ ἐκείνῃ τῆς ψυχῆς σου, ἥτις θὰ σὲ ὠθήσῃ
διὰ μέσου πλήθους ἀγνώστου πρὸς ἐργάτην ἀγνωστον
ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἔχῃς ἴσως ἀκούσῃ, διερχόμενος
πλησίον τοῦ, μίαν λέξιν τῆς μητρικῆς σου γλώσσης.
Θὰ τὸ αἰσθανθῇς ἐν τῇ ὀδυνῶν καὶ ὑπερηφάνῳ ἀγα-
νακτῆσει, ἥτις θὰ σοῦ ἀνάψῃ τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας
σου, ὅταν θὰ ἀκούσῃς ὄβρις κατὰ τῆς πατρίδος σου
ἐξερχομένης ἀπὸ τοῦ στόματος ἐνὸς ξένου. Θὰ τὸ
αἰσθανθῇς βιαιότερον καὶ ὑπερηφανεστέρων καθ' ἣν
ἡμέραν αἱ ἀπειλαὶ λαοῦ πολέμου θὰ διεγείρωσι θύελ-
λαν πυρὸς ἐπὶ τῆς πατρίδος σου, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ
ἴδῃς αἷμα τῆ κλαγγῆ τῶν ὄπλων, ἀγεληδὸν πανταχό-
θεν προστρέχοντας τοὺς νέους εἰς τοὺς αἰμητέρας καὶ οἱ
πατέρας θὰ λέγωσι κραυγάζοντες: Θάρρος! Νικήσατε!
Θὰ τὸ αἰσθανθῇς ὡς θείαν χαρὰν, ἐάν ἔχῃς τὴν ἀγα-
θὴν τύχην νὰ ἴδῃς ἐπανερχόμενα εἰς τὴν ἣν ἐγεννήθης
πόλιν τὰ ἠραιωμένα, καταταπεινωμένα, ρακένδυτα καὶ
τὴν ὄψιν φοβερὰ συντάγματα, ὧν τὴν ἐνδοξον νίκην
θὰ διασαλπίζωσι οἱ ἀπὸ χαρᾶς ἀπαστρέπτοντες
ὀφθαλμοὶ τῶν τοῦ Ἄρειος ἀρειμανίων τέκνων, αἱ κα-
τεσχισμένοι ὑπὸ τῶν σφαιρῶν σημαῖαι, ὀπισθεν τῶν
ὁποῖων θὰ ἀκολουθῇ ἀτελεύτητος παραπομπή γεν-
ναίων, ἀτρομήτων, ἀλλ' ἠρωτικρασιμένων στρατιωτῶν
οὗς τὸ ἐξάλλον πληθὸς δι' εὐ θὰ διέλιθῃ, θὰ καταρ-
ράνη διὰ πολυειδῆν καὶ εὐόσμων ἀνθέων, συνοδεύον
αὐτοὺς δι' εὐχῶν καὶ φιλημάτων. Τότε θὰ ἐννοήσῃς
τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος ναί! τότε μόνον θὰ αἰσταν-
θῇς, ὡ ἀγαπητὸν τέκνον, τί πράγμα εἶναι ἡ πατρίς.
Αὕτη ἔχει τι τὸ μέγα καὶ ἱερόν, ὥστε ἐάν σὲ ἐβλεπον
ἡμέραν νινὰ ἐπιστρέφον, ἀπὸ τινος χάριν αὐτῆς γε-
νομένης μάχης, σῆον καὶ ἀκέραιον, ἐμάνθανον δὲ ὅτι
διεφύλαξας τὴν ζωὴν σου ἀποφυγὸν τοὺς κινδύνους,
ἐγὼ ὁ πατήρ σου ὁ ὑποδεχόμενος σὲ με κραυγὴν χαρᾶς
ἔταν ἐπιστρέφῃς ἐκ τοῦ σχολείου, θὰ σὲ ὑπεδεχόμεν
τότε σὲ ὅστις εἶσαι ἡ ψυχὴ μου, μετὰ λυγμῶν καὶ δα-
κρύων καὶ δὲν θὰ ἠδυνάμην ποτὲ νὰ σὲ ἀγαπήσω ἀλλὰ
θὰ ἀπέθνησκον με αὐτὸν τὸν πόνον εἰς τὴν καρδίαν.

Ὁ πατήρ σου

(Ἐκ τοῦ «Il Cuore» τοῦ De Amicis)

Κατὰ μετάφρασιν ὑπὸ

F. L. RETTORE

Professeur au Collège Averoff.

Ὁ ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας ἀποθανὼν διάδοχος Ἑλλῶν ὀξύφωνος

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΣΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Τραγουδιστή, ποῦ ἔκαμνες νὰ πάλῃ ἡ καρδιά μας
Ἀπὸ γλυκεῖα συγκίνησι με τὸ κελάδημά σου,
Ἄς κυλισθοῦνε ἄφθορα γὰρ σὲ τὰ δάκρυά μας,
Ἀνὸ Μάρες ἄς σὲ κλάψουνε ἡ Τέχνη κ' ἡ Ἑλλάς σου!

Ἡ μία σ' ἐνανούρισε μετὰ τὴ θερμὴ ἀγκάλη
Μικρὸ παιδί σὰν ἡσούρα καὶ ἄσημο ἀκόμα
Μὰ ὅταν ἐμεγάλωσες, σ' ἀγκάλασεν ἡ ἄλλη
Καὶ μελωδία χύθηκε στὸ μάγο σου τὸ στόμα.

Ἐκεῖ ποῦ μᾶς ἀνέβαζες σὲ μετὰ στιγμή αἰθέρια
Αὐτὴ τὴν ὥρα βρίσκειται χαρούμεν' ἡ ψυχὴ σου
Στὴν ἁρμονία τοῦ Πάρτου ποῦ ψάλλουνε τὰ στέρια
Γλυκὰ κ' ἐκεῖ θ' ἀκούεται, τερόρε, ἡ φωνή σου.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΛΣΑΒΙΑ

"Η

Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΣΑΒΑΙΩΝ

ΕΝ τῇ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ τῆς «Νέας Ζωῆς» ἐν τῇ περὶ τοῦ «Βαβυλωνίου Ἀδωνίδος» ἀρθρῷ μου, ἐγένετο μνεῖα αἰρέσεώς τινος μέχρι τῆς σήμερον κατὰ τὴν Μεσοποταμίαν ὑφισταμένης, γνωρίζομένης δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀλσάβια». Ὡς εἶπον δὲ τότε, δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τῶν Σαβαίων Ἀράβων, ἤτοι τῶν κατοίκων τῆς πόλεως τῆς Ἀραβίας «Σαβά», ὡς ἐσφαλμένως διατείνεται ὁ σοφὸς Γάλλος Λιτρέ, διότι, ἐτι δὲν ἔχουσι οὔτοι πρὸς ἀλλήλους οὐδεμίαν σχέσιν ἀποδεικνύει ἡ μεγάλη διαφορὰ τῶν ριζῶν τῶν δύο ὀνομάτων, τῶν μὲν κατοίκων τῆς πόλεως «Σαβά» καλουμένων «الصَّابِيُّونَ» (Ἀλσαβαϊ-γισοῦν), τῶν δὲ ὀπαδῶν τῆς περὶ τῆς ὁ λόγος αἰρέσεως «الصَّابِيُّونَ» (Ἀλσαβιούν ἴσως ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ ῥήματος «صَبَّ» σάβια = μεθίστασθαι ἐκ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο θρήσκευμα), ἐνθα ἡ καταφανὴς διαφορὰ ἐν τῇ γραφῇ τῶν δύο λέξεων οὐδεμίαν ἐγκαταλείπει ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ἀσκέτου αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας.

Περὶ τῶν ὀπαδῶν τῆς αἰρέσεως ταύτης διάφοροι, καὶ πρὸς ἀλλήλας διαφωνοῦσαι ἐξηγήθησαν γνῶμαι ὑπὸ διαφόρων Ἀράβων συγγραφέων, ὧν τινες παραδέχονται τούτους ὡς ἀστρολάτρες, ἕτεροι διατείνονται, ἐτι τὸ θρήσκευμα αὐτῶν τυγχάνει κράμα χριστιανικῶν καὶ ἀστρολατρικῶν δογμάτων, ἄλλοι, ἐτι εἶναι ἑμὰς ἀνθρώπων ἀποσκητῶν ἐκ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ χριστιανισμοῦ καὶ ἐξ ἀμφοτέρων διαμορφωσάντων ἴδιον θρήσκευμα βίας ἔχον τὴν λατρείαν τῶν ἀγγέλων, καὶ ἄλλοι ἄλλα περὶ αὐτῶν φρονοῦσι, ἅπαντες ἕως οὐχὶ ἐπὶ τῆς πραγματικότητος στηρίζονται, ἀλλ' ἀβεβαίους καὶ ἀστηρίκτους εἰκασίας μόνον ἐκφέροντες. Τοῦτο δὲ, διότι οἱ τῆς αἰρέσεως ταύτης ὀπαδοὶ τόσον αὐστηρὰν ἐχεμυθίαν τηροῦσι περὶ τῆς πίστεως αὐτῶν, ὥστε πρὸς τελείαν ἀπόκρυψιν αὐτῆς οὐδὲ προσηλύτους ἐξωθεν θηρεύουσιν ἢ δέχονται εἰς αὐτήν. Πολλοὶ δ' αἰῶνες παρήλθον μέχρις ἔτου διαρραγῆ ὁ περικαλύπτων αὐτὴν μυστηριώδης πέπλος καὶ νὰ γνωσθῶσι βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν συγκροτεῖται.

Καὶ εἶναι μὲν βέβαιον, ἐτι κατὰ τὸν ἐκπνεύσαντα αἰῶνα ἐφιλοτιμήθησαν τινες νὰ γράψωσι περὶ τῆς προκειμένης αἰρέσεως ἰδίως ἐκ τῶν ἐν Μεσοποταμίᾳ εὐρισκομένων Καρμηλιτῶν πατέρων, ἀλλὰ πάνθ' ὅσα ὑπ' αὐτῶν ἐγράφησαν εἶναι ἀσήμαντα καὶ μικροῦ λόγου ἄξια. Μέχρις ἔτου Δαμασκηνὸς τις λόγιος «Νικόλαος Σουγίουφ» καλούμενος, πρόξενος τῆς Γαλλίας ἐν Μουσούλη χρηματίας, ὑπὸ ἀόκνου ζήλου καὶ ἐνδελεχοῦς φιλομαθείας κινούμενος ἤρξατο ἐν αὐτῇ συγ-

γράφων γαλλιστὶ ἐκτενὲς καὶ ἀξιόλογον σύγγραμμα, ἕπερ συνεπλήρωσεν ἐν Βαγδάτῃ ἐξέδωκε δὲ ἐν Παρισίοις τῷ 1880 εἰς 200 περίπου σελίδας περιέχον τὸ πόρισμα, τῶν ὅσα ἠδυνήθη νὰ συλλέξη ἐκ τοῦ στόματος τινῶν ἐκ τῶν τῆς αἰρέσεως ταύτης ὀπαδῶν, προσελθόντων εἰς τὸν χριστιανισμὸν διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν εἰρημένων Καρμηλιτῶν πατέρων. Τῶν ἐν τῇ τελειοτέρῳ λοιπὸν εἰς τὸ εἶδος αὐτοῦ συγγράματι τούτῳ ἀναγνῶνς ἐντινὶ τῶν ἀραβικῶν περιοδικῶν ἀρκετὰ πλουσίαν περίληψιν μεταφέρω ἰὼν ταύτην ἀσμένως τοῖς ἐριτίμοις ἀναγνώσταις τῆς «Νέας Ζωῆς».

Πιστεύουσιν οἱ τῆς αἰρέσεως ταύτης ὀπαδοί, (οὗς ἐνταῦθα Σαβαίους ἀποκαλῶ ἐξελληνίζων τὸ ἀραβικὸν αὐτῶν ὄνομα «Ἀλσάβια») τὴν ὑπαρξίν ἐν τῇ γῆ δύο κόσμων, ὧν ὁ μὲν εἶναι μυστικὸς καὶ ἀόρατος καλούμενος «Μαχισὸν Κόσμον», εἶναι δὲ εὐρύτερος καὶ ἐγενέστερος τοῦ κόσμου, ἐν ᾧ κατοικοῦμεν, τοιαύτην ἔχων πρὸς αὐτὸν σχέσιν, ὡς ἡμεῖς ἔχει ἡ θεσία πρὸς τὴν ἀριστεράν. Ἄπαντες δὲ οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ἀνήκουσιν εἰς τὸ Σαβαϊκὸν δόγμα, καίτοι δὲ τυγχάνουσιν ἀνθρωποι, ὡς ἡμεῖς, ἐν τούτοις εἶναι ἀναμάρτητοι, διὸ καὶ μετὰ θάνατον μεταβαίνουσιν εἰς τὸν κόσμον τῶν φῶτων «Οὐλαμ Δονιούρου», ὅστις εἶναι ὁ τόπος τῆς χλυδῆς, χωρὶς νὰ διέλθωσι διὰ τινος κολάσεως. Ὁ δὲ ἕτερος εἶναι ὁ ὄρατος κόσμος, ἐν ᾧ κατοικοῦμεν, ὁ καλούμενος «Ὀριου Τεουήλ», ἤτοι ἡ ἀγορασθεῖσα γῆ, κείται δὲ ταπεινότερον τοῦ πρώτου.

Δι' ἐκάτερον δὲ τῶν δύο τούτων κόσμων ὑπάρχει ἴδιος Ἀδάμ, καὶ ὁ μὲν τοῦ μυστικοῦ κόσμου ὀνομάζεται «Ἀδάμ Κάσια», ἤτοι ὁ ἀόρατος Ἀδάμ, οὗτινος ἡ γυνὴ καλεῖται «Καντά», ἤτοι ἡ πάγκαλος. Ὁ δὲ ἕτερος, ὁ γενάρχης ἡμῶν καλεῖται «Ἀδάμ Γεασούρου Καδμούρου», ἤτοι Ἀδάμ ὁ πρῶτος ἀνθρώπος, τούτου δὲ ἡ γυνὴ καλεῖται «Εὐα».

Ἐκάτερος ἐκ τῶν δύο τούτων Ἀδάμ εἶχε μίαν κόρην. Ὁ «Ἡιολ Ζισοῦ» λοιπὸν συναγαγὼν ἀμφοτέρους ἐν τῇ ὄρατῳ κόσμῳ συνέζευξεν ἐκάτερον μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἕτερου, εἶτα ἐπανήγαγε τὸν ἀόρατον Ἀδάμ εἰς τὸν μυστικὸν κόσμον, ἔπου ἦν πρότερον. Διατείνονται δὲ οἱ Σαβαῖοι, ὡς τυγχάνει διατετυπωμένον ἐν τισὶ τῶν βιβλίων αὐτῶν, ἐτι εἶναι ἀπόγονοι τοῦ ἀοράτου Ἀδάμ ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ ὄρατου· πλὴν οἱ σοφοὶ αὐτῶν δὲν συμμερίζονται τὴν γνώμην ταύτην θεωροῦντες ἀδύνατον τὴν ἐκ τοῦ μυστικοῦ εἰς τὸν ὄρατον κόσμον ἐξοδόν. Καίτοι δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο παραμένει ἀλυτον, οἱ Σαβαῖοι ὑποχωροῦντες εἰς τοὺς σοφοὺς αὐτῶν ἀσπάζονται τὴν γνώμην αὐτῶν παραδεχόμενοι καὶ οὗτοι ἐτι εἶναι ἀπόγονοι τοῦ ὄρατου Ἀδάμ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῶν «Ἀλσάβια» διίσχυρίζονται, ἐτι ἐκλήθησαν οὕτως ὑπὸ τῶν γειτόνων αὐτῶν Χριστιανῶν καὶ Μωαμεθανῶν, αὐτοὶ ἕως μὴ ἀναγνωρίζοντες τὸ ὄνομα τοῦτο αὐτοκαλοῦνται «Ἀλμανδάβια», ἤτοι οἱ ἀραβῖοι.

Παραδέχονται δὲ, ὡς προφήτην καὶ νομοθέτην τῆς θρησκείας αὐτῶν τὸν «Ἰάβια», ἤτοι Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν, ὃν θεωροῦσιν ἀνώτερον τοῦ Ἰησοῦ πιστεύοντες, ὡς ὑπὲρ φύσιν γενομένην τὴν γέννησιν

αὐτοῦ. Ὑπάρχουσι δὲ παρ' αὐτοῖς διάφοροι ἱεραὶ βίβλοι, ὧν τινὰς παραδέχονται ὡς καταβάσας ἐκ τοῦ κόσμου τῶν φῶτων. Ἡ δὲ ἱερωτέρα βίβλος αὐτῶν καλεῖται «Daroehad Ἰάβια», ἣτοι οἱ λόγοι τοῦ Ἰωάννου περιέχει δ' αὐτὴ τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ Ἰωάννου, θρησκευτικὰς τινὰς διατάξεις περὶ τοῦ βαπτίσματος, ὡς καὶ τινὰς διδαχτικὸς λόγους περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μελλούσης μακαριότητος.

Πιστεύουσι δὲ, ἐτι πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰωάννου εἶχον ἐκλείπει οἱ Σαβαῖοι ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, διότι εἶχον ἀποθάνει πάντες οἱ ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς αὐτῶν, καὶ εἶχον μείνει τοιοῦτρόπως ἀνευ ὁδηγοῦ, πράγμα ἕπερ συνετέλεσεν, εἰς τὸ νὰ συμμιχθῶσι καὶ ἀφομοιωθῶσι πρὸς τινὰς Ἰουδαϊκὰς αἰρέσεις ἐκ τῶν μὴ παραδεχομένων τὴν περιτομήν. Ἐκτοτε λοιπὸν διεκλήθη ἡ προσέλευσις εἰς τὸν κόσμον τῶν φῶτων, ὅστις εἶναι ὁ τόπος τῆς χλυδῆς· τούτου δὲ ἕνεκα οἱ πολῖται αὐτοῦ προσεκλάσαντο πρὸς τὸν «Μουροddaphούτου» οὗτος δὲ προσκαλεσάμενος πάραυτα τὸν «Μανδοδά», ἕνα τῶν τριακοσίων καὶ ἐξήκοντα οὐρανίων προσώπων διέταξεν αὐτόν, ὅπως ἐπανορθώσῃ τοῦτο τὸ κακόν. Ὁ δὲ λαθὼν ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος ἀπήγγειλεν ἐπ' αὐτοῦ μυστικὰς τινὰς λέξεις, εἶτα παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τινὰ τῶν ἀγγέλων διατάξας αὐτόν ὅπως κομίσας τοῦτο πρὸς τὴν «Ἰνοχόη», τὴν μητέρα τοῦ Ἰωάννου μετέλθῃ λεπτόν τι τέχνασμα, ἵνα πῆχῃ ἐξ αὐτοῦ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί ἐμπεριέχει. Ὁ δὲ ἀγγελὸς ἐκτελών τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ ἐντολήν, κομίσας τὸ ἀγγεῖον παρέθηκεν αὐτὸ ἐμπροσθεν αὐτῆς. Ἐκεῖνη δὲ διψήσασα καὶ εὐρούσα ἐγγὺς αὐτῆς τὸ ἀγγεῖον ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ ὕδωρ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, καὶ πιούσα ἐξ αὐτοῦ συνέλαβε πάραυτα. Τῇ δὲ ἐπίουση νυκτὶ εἰς ἐκ τῶν Ἰουδαίων εἶδε κατ' ὄναρ, ἐτι ἡ «Ἰνοχόη» συνέλαβε, καὶ ἐτι τὸ μέλλον γεννηθῆναι ἐξ αὐτῆς παιδίον πρόωρισται νὰ ἀρξῇ παντὸς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, εἰς αὐτὸν δὲ μέλλουσι νὰ ὑπακοήσωσιν οἱ Ἰουδαῖοι, οὗς θέλει βαπτίζει ποτιζῶν αὐτοὺς ἐκ τοῦ ὕδατος «Ἀλμυμῖθια», ἕπερ μεταδίδει εἰς πόσιν ὁ Σαβαῖος ἱερεὺς εἰς ἕκαστον βαπτιζόμενον. Τῇ δὲ πρωῒ ἐλθὼν ὁ Ἰουδαῖος διηγῆσατο τὸ ὄνειρον αὐτοῦ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἔθνους αὐτοῦ «Ἐλεάζαρ»· οὗτος δὲ ζητήσας καὶ συναντήσας τὸν σύζυγον τῆς «Ἰνοχόη» «Ἀβουσάβια» ἐπληροφόρησεν αὐτὸν περὶ τῆς συλλήψεως τῆς συζύγου αὐτοῦ. Ὁ δὲ ἠρνήσατο τοῦτο λέγων: «Πῶς τοῦτο ἔσται, οὗσης τῆς συζύγου μου γρας πραθεθηκυίας τῇ ἡλικίᾳ, οὐδέποτε δὲ συλλαβούσης, ἀφ' ἔτου συνήλθον ἐπὶ τὸ αὐτό;» Τότε ὁ Ἐλεάζαρ συγκαλέσας τοὺς προκρίτους τῶν Ἰουδαίων ἀνεκοίνωσεν αὐτοῖς τὸ γεγονός· οὗτοι δὲ τὴν τοῦ ὁνείρου διήγησιν λαθόντες παρέδωσαν εἰς ἐξηγητὴν τινὰ ὄνειρον, πεφημισμένον ἐπὶ ὄξυνολα καὶ ἀπταίστη ἐρμηνείᾳ, ἰδόντες δὲ, ἐτι ἡ ἐξηγήσις τούτου συνεφώνει πρὸς τὴν ὑπ' αὐτῶν διαγνωσθεῖσαν, ἀπεφάσισαν ὅπως ἀναμείνωσι τὸν τοκετὸν τῆς «Ἰνοχόη» ἵνα φονεύσωσι τὸ βρέφος αὐτῆς ἅμῃ τῇ γεννήσει αὐτοῦ. Νυκτὸς δὲ γενομένης ἦλθεν ὁ «Ἀβουσάβια», ὅπως συνμιλήσῃ μετὰ τοῦ «Ἐλεάζαρ», περὶ τῆς ὑποθέσεως. Εἰσερχομένου δ' αὐτοῦ παρετήρησεν ἐκπληκτος ὁ «Ἐλεάζαρ», ἐτι συνωδεύετο ὑπὸ τεσσάρων φωτόβλων λαμπάδων,

δύο ἐμπροσθεν καὶ δύο ὀπισθεν αὐτοῦ, καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν πόθεν σοι αἱ περικυκλούσαι σε τέσσαρες αὐταὶ λαμπάδες; Ὁ δὲ ἀγνοῶ ἀπεκρίθη, διότι διὰ πρώτην ταύτην φοράν βλέπω τοῦτο καὶ ἀπορῶ πόθεν μοι τὰ φῶτα ταῦτα. Ἐξηκολούθουν δὲ συνοδεύουσαι αὐτὸν αἱ λαμπάδες αὐταὶ καθ' ἕνα τὸ διάστημα τῶν ἐννέα μηνῶν τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς συζύγου αὐτοῦ.

Ἡ δὲ κυφορία τῆς «Ἰνοχόη» διήρκεσεν ἐννέα μῆνας, ἐννέα ἡμέρας, ἐννέα ὥρας καὶ ἐννέα λεπτά (τὸ αὐτὸ πιστεύουσι καὶ περὶ τῆς κυφορίας τῆς μητρὸς τοῦ Ἰησοῦ Μαριάμ, διατεινόμενοι, ἐτι ὁ Θεὸς θελήσας νὰ διακρίνῃ τὴν σύλληψιν τοῦ τε Ἰωάννου καὶ τοῦ Ἰησοῦ τῆς τῶν λοιπῶν κοινῶν ἀνθρώπων παρέτεινε αὐτὴν πέραν τοῦ συνηθῆτος ὁρίου). Ὅτε δὲ ἐπλήθον αἱ ὀδύνας τοῦ τοκετοῦ αὐτῆς συνήχθησαν περὶ αὐτὴν αἱ γυναῖκες τῶν Ἰουδαίων ἔχουσαι μυστικὴν παρὰ τῶν ἀρχόντων διαταγήν, ὅπως θανατώσωσι τὸ βρέφος ἅμῃ τῇ ἐμφαῖσι αὐτοῦ. Τοῦτο ἕως δὲν κατορθώθη αὐταῖς, καθ' ἕνα ὁ «Ζαηριήλ» ὁ ἐφορευὼν τῶν γενομένων βρεφῶν, ὅστις ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐμβρύου ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κατὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ, λαθὼν τὸ παιδίον ἐξήγαγεν αὐτὸ ἐκ τοῦ στόματος τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀγγέλων, οἵτινες μετέστησαν αὐτὸν εἰς τὸν κόσμον τῶν φῶτων, ἐνθα εὐρίσκειται δένδρον καλούμενον «Μαχισόν», ἕπερ ἔφερον ἐπὶ τῶν κλάδων αὐτοῦ ἀπειρούς μαστοὺς πλήρεις γάλακτος, ἐξ ὧν τρέφονται, ὅσα ἐκ τῶν βρεφῶν τῶν Σαβαίων ἀποθνήσκουσι μετὰ τὸ βάπτισμα πρὶν ἢ συμπληρώσωσι τὸν χρόνον τῆς γαλακτοτροφίας. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐν τῇ παραδείσῳ ἐτρέφη τὸ παιδίον, ἕπερ ἦν ὁ Ἰωάννης, καὶ ἐκεῖ ἐβαπτίσθη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ «Ἰάβια», τοῦ «Μουροddaphούτου», καὶ τοῦ «Μανδοδά», ὧν ὁ τελευταῖος τυγχάνει ὁ πατήρ αὐτοῦ ὁ θροήσας τὰς μυστηριώδεις λέξεις ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἕπερ πιούσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ συνέλαβεν ὡς προειρηται. Τούτου ἕνεκα ὁ Ἰωάννης, ὡς διατείνονται, ἐδάπτισεν εἰς τὸ ὄνομα τῶν τριῶν εἰρημένων προσώπων.

Ὅτε δὲ ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ εἰς τὸν κάτω κόσμον πρὸς συγκρότησιν τῆς Σαβαϊκῆς νομοθεσίας, ἀπήγγειλεν ἐπ' αὐτοῦ οἱ πολῖται τοῦ εὐδαίμενος κόσμου λόγους μυστικοῦς, δι' ὧν καθίστατο ἀνεπληρέστος ὑπὸ τοῦ πυρός, τοῦ ὕδατος, τῶν ὅπλων καὶ παντὸς εἶδους βλάβης. Ἐδίδαξαν δ' αὐτῷ λόγους ἐτέρους, οὗς προφέρων ἐμελλε νὰ ἐπιτυγχάνῃ παντὸς ὅ,τι ἐπεθύμει. Εἶτα παραδόντες αὐτὸν εἰς χεῖρας ἐνὸς τῶν τριακοσίων καὶ ἐξήκοντα, καλουμένου «Ἀνοῦch Ὀθ-ροῦ» ἐνετείλαντο αὐτῷ, ὅπως συνοδεύσῃ αὐτὸν εἰς τὸν κάτω κόσμον.

Πάραυτα δὲ αὐτὸς τε καὶ ὁ Ἰωάννης ἐπιβάντες χρυσοῦ πλοίου κατήλθον εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν κατευθυνόμενοι εἰς Ἱεροσόλυμα!, ἐνθα κατόκει ἡ τοῦ Ἰωάννου οἰκογένεια. Πιστεύουσι δὲ οἱ Σαβαῖοι, ἐτι ὁ Εὐφράτης ἐξηκολούθει τὸν ροῦν αὐτοῦ μέχρι τῶν Ἱεροσολύμων, πηγάζων κάτωθεν τοῦ θρόνου τοῦ «Ἀουθάρ» τοῦ κυρίου τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως, οὕτως ὁ θρόνος κείται ὑπὸ τὸν πολικὸν ἀστέρα.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ Ἰωάννης ἐπλεε τὸν Εὐφράτην εἶδεν ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν ὀχθῶν αὐτοῦ τὴν ὑπερέτριαν τῆς οἰκο-

γενεάς αὐτοῦ, ἣτις παρατηροῦσα αὐτὸν ἐπισταμένως ἀνεγνώρισε αὐτὸν ἰδοῦσα ἐν αὐτῷ τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Γνοὺς δὲ ὁ Ἰωάννης τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς εἶπε πρὸς αὐτήν: δεῦρο εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐρευνήσον περὶ οἰκογενείας ἀπολεσάσης τὸ βρέφος αὐτῆς. Ἡ δὲ παιδίσκη δρῆμιουσα εὐθέως ἀνέγγειλε τὰ γενόμενα εἰς τὴν κυρίαν αὐτῆς εἰπούσα, ὅτι εἶδε παῖδρον ὠραιότερον τῆς πλησιφαῦς σελήνης· ἐπανέλαβε δὲ τοὺς λόγους αὐτοῦ περιγράφουσα τὰς ὑπ' αὐτῆς παρατηρηθείσας ἐν τοῖς χαρακτηριστικοῖς αὐτοῦ ὁμοιότητάς πρὸς τοὺς κυρίους αὐτῆς. Ἡ δὲ ἀφήγησις αὕτη τῆς παιδίσκης ἠδῆως ἀκουσθεῖσα ὑπὸ τῆς «Ἰνοχίδι» ἐπέπλησε τὴν καρδίαν αὐτῆς ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς. Ὄθεν ἐγερεθεῖσα αὕτη παραχρῆμα ἔδραμε μετὰ σπουδῆς πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἰωάννου λησιμονήσασα καὶ νὰ καλυφθῆ συμφώνως πρὸς τὴν κρατοῦσαν τότε συνθήκην. Ὁ δὲ σύζυγος αὐτῆς ἰδὼν αὐτὴν οὕτως ἐξερχομένην ὠργίσθη σφόδρα, καὶ διενόηθη νὰ διαζευχῆ αὐτήν. Ἄλλ' ἰδὼν χάρτην πεσόντα ἔμπροσθεν αὐτοῦ, λαβὼν αὐτὸν ἀνὰ χεῖρας ἀνέγνω ἐν αὐτῷ: «Πρόσεχε μὴ ποιήσης κακὸν τῇ συζύγῳ σου, ἀλλ' ἀκολουθεῖ αὐτῇ, διότι πορεύεται εἰς συνάντησιν τοῦ Ἰωάννου»· καὶ τότε ἐγερεθεῖς ἠκολούθησεν αὐτήν. Ἐκεῖνη δὲ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον αὐτῆς, ἕως ὅτου ἰδοῦσα τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐν τῷ πλοίῳ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ καὶ ἐνηγαλίσατο αὐτόν, ὃ δὲ κατεφίλησε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς.

(ἀκολουθεῖ).

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης
ΠΑΙΑΣ ΔΠΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΑΝΔΡΑΓΑΘΗΜΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Τὸ ἀκουσμα λοιπὸν τῆς ἀφίξεως ἐμπόρου Ἰουδαίου εἰς τὸ χωρίον δὲν ἤχησε καλῶς εἰς τὰ ὦτα ἡμῶν καὶ πάραυτα σατανικὴ ἰδέα εἰς πάντων ταυτοχρόνως τὰς φρένας εἰσήλασεν. Ἡ τὸλμη τοῦ Ἰουδαίου τούτου ἐθεωρήθη ὑπέρβασις τῶν εἰθισμένων, καταπάτησις τῶν ὁρίων τῶν διαγεγραμμένων, ἀθέτησις οἰονεῖ τῶν συμπεφωνημένων καὶ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῆ αὐστηρῶς, ἔπρεπε τὸ θράσος αὐτοῦ ἀμειλίκτως νὰ παταχθῆ ἵνα μὴ συμβῆ ἐν τῷ μέλλοντι παράβασίς τις παρομοία. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Ἐν τῇ γε-

νικῇ συσκέψει τῇ συγκροτηθείσῃ παραχρῆμα ἀπεφασίσθη παμψηφεί ἡ τιμωρία. Καὶ τίς ἐτόλμη νὰ ἀντίπη; Ὁ πρεσβύτερος, ὅστις δὲν ἦτο ὁ ὑποφαινόμενος, ἦτο ὁ μᾶλλον τοὺς ἄλλους ἐξορμῶν καὶ παροτρύνων εἰς τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο ἱερά, θρησκευτικὴ καὶ πατριωτικὴ, ἀν θέλετε, πράξις. Μήπως ὁ πατριωτισμὸς δὲν μετρεῖται πολλὰκις μὲ τοιοῦτου εἶδους κατορθώματα; Ἐκτὸς τούτου τὸ περιβάλλον, αἱ χρονολογικαὶ συνθήκαι, αἱ παραδόσεις, ἡ κληρονομικὴ ἀκόμη προδιάθεσις, πάντα ταῦτα ὠθουν ἡμᾶς ἵνα ἀνδραγαθῶσμεν.

Ἄλλοτε οἱ βιολογοῦντες διηροῦντο εἰς δύο ἀντίπαλα στρατόπεδα, ὧν τὸ μὲν παρεδεχετο τὸν ἄνθρωπον ἅμα γεννύμενον ὡς ἀδιάφορον τι ἐν, ἔπερ διὰ τῆς ἀγωγῆς, διὰ τῆς μορφώσεως, διὰ τοῦ παραδείγματος καθίστατο χρηστὸς καὶ ἐνάρετος πολίτης, τὸ δὲ ἐφρόνει ὅτι φύσει ὁ ἄνθρωπος ρέπει πρὸς τὸ κακὸν καὶ ὅτι τὴν ροπὴν αὐτοῦ δύναται νὰ ἀναχαιτίσῃ, χωρὶς νὰ ἀρῇ καθ' ὀλοκληρίαν, ἢ ἠθικὴ διαπαιδαγώγησις. Σήμερον ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα τῆς κληρονομικότητος ἣτις ἐν τῇ μικρᾷ ἡλικίᾳ εἶναι ἰσχυρότερα ὡς πρὸς τὸ εὐκολώτερον νὰ πραγματοποιηθῆ. Εἶναι δὲ τοῦτο τὸ κακόν. Διὰ τοῦτο ὁ μικρὸς συνήθως ἐνεκα τῆς πρὸς τὸ κινεῖσθαι καὶ δρᾶν ὀργώσεως αὐτοῦ φύσεως ἀρέσκεται νὰ θραύῃ τὰ ἀντικείμενα, νὰ ρίπτει αὐτὰ χαμαί, νὰ ἐρεθίζῃ τὰ ζῶα, νὰ βασανίζῃ αὐτὰ καὶ ἐν γένει νὰ ζητῇ νὰ τυραννῇ καὶ νὰ δεσπόζῃ τῶν περὶ αὐτόν. Δὲν ἔχει συναίσθησιν τοῦ οἴκετου, οὐδὲ συμπάθειαν πρὸς τὸ ἀλλότριον ἄλλως· διὰ τοῦτο ἡ κακοποιὰ αὐτοῦ τάσις εἶναι ἀρκούντως σημαντικὴ καὶ ἐκδηλοῦται ἐναργῶς εἰς πολλαπλὰς περιστάσεις.

Ἐπόμενον λοιπὸν ἦτο ἵνα καὶ ἡμεῖς, μολοντοῖ εἶχομεν ἐξέλθῃ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, διδασκόμενοι ἐκ τοῦ περιβάλλοντος καὶ κληρονομήσαντες ἴσως καὶ τινα πλεονεκτήματα σκιρτήσωμεν ἐκ χαρᾶς συλλαμβάνοντες σχέδια ἐλάχιστον φιλανθρωπικὰ διὰ τὸν πλησίον. Διότι τὰ φιλανθρωπικὰ αἰσθήματα δι' ἡμᾶς ἦσαν θεωρεῖα ἀκατάληπτοι καὶ ἠδύναντο νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰς σκιάς τῶν τεθνεώτων, αἱ ὁποῖαι ἐτρέποντο εἰς ἄτακτον φυγὴν πρὸ τῆς πανοπλίας ἡμῶν τῶν νεανίσκων.

Συλλαμβάνονται λοιπὸν διάφορα στρατιωτικὰ ἐπινοήματα καὶ καταστρώνονται ἐκ τοῦ προχείρου σχέδια καὶ ἐπὶ τέλους ἐγκρίνεται ἐν ἑξ ὄλων τούτων.

Κατὰ τοῦτο ὠφείλομεν πάντες πλὴν ἐνὸς φύλακος, τοῦ μικροτέρου, νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὴν ἐπιθέσιν, ἣν θὰ ἐπεχειροῦμεν ἐνεδρεύοντες ὀλίγα μέτρα μακρὰν τῆς πατρικῆς ἐστίας. Ὅτε δὲ ὁ εἰρημῆνος ἔμπορος ἔμελλε νὰ παρέλθῃ τὸ ὠρισμένον μέρος, ἀπεφασίσθη νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῷ τότε ἡ ποινὴ τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πατρικὴ οἰκία ἀπειχε τῆς ἐγγυτέρας συνοικίας τοῦ χωρίου πλέον ἢ 200 μέτρα δὲν εἶχομεν φόβον νὰ ἐννοηθῶμεν. Ἄλλως τε τὸ πρᾶγμα διευθετεῖτο μετὰ πάσης προφυλάξεως καὶ τοιαύτης στρατηγικῆς δεξιότητος ὥστε οὔτε κίνδυνος ὑπῆρχε νὰ

συλληφθῶμεν, οὔτε δισταγμὸς νὰ ἀποτύχωμεν. Ὁ σπουδαιότερος φόβος, ἐν εἶχομεν, ἦτο ὁ πατήρ μου, ὅστις ἀπουσίαζε τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ δὲν θὰ ἐπανήρχετο εἰμὴ ἀργὰ περὶ τὸ ἐσπέρας.

Διαιρούμεθα λοιπὸν εἰς δύο φάλαγγας ἵνα θέσωμεν τὸν τολμηρὸν Ἰουδαῖον, ὅστις ἠθέλησε νὰ ταράξῃ τὸ θεάρεστον ἡμῶν ἔργον, διὰ τῆς παραφωνίας, ἣν ἠθέλεε πραξενήσῃ ἢ φωνῇ αὐτοῦ καλοῦντος τὰς πελάτιδας εἰς τὰς πραγματικὰς του τὰς καλὰς, καὶ ὅστις ἐτόλμησε νὰ περιφρονήσῃ συνθήκην καθιερωμένην, τίς οἶδε ἀπὸ πότε. Ὁ νεώτερος τοποθετεῖται εἰς ἀπόστασιν τινὰ ἀφ' ἡμῶν ὡς σκοπὸς ἵνα ἀναγγεῖλῃ ἡμῖν τὴν προσέγγισιν τοῦ ἐχθροῦ. Ἐκατέρωθεν τῶν παροδίων μερῶν τὰ ὁποῖα ὠχρῶνον ἀίμασι ἀσομεγέθους περίπου μὲ τὰ δύο τρίτα τοῦ κορμοῦ ἡμῶν ἐνεδρεύομεν περιμένοντες τὸ σὺνθημα ἔπερ ἦτο τ ρ ι π λ ο σ φ υ ρ ι ᾶ.

Κεκρυμμένοι λοιπὸν ὀπισθεν τοῦ τοίχου ἐκαθήμεθα ἐναγωνίως περιμένοντες τὸ σὺριγμα. Ἡ καρδία ἡμῶν ἐπαλλε νῦν ἐκ φόβου ἵνα μὴ ματαιωθῇ τὸ σχέδιον ἡμῶν ἐκ τυχαίας τινὸς συμπτώσεως καθ' ἣν θὰ διήρχετο ταυτοχρόνως καὶ ἄλλος τις ὁμοχώριος ἢ ξένος. Αἴφνης ἀκούομεν τὸ σὺριγμα, ἔπερ ἔταξεν ἡμᾶς εἰς θέσιν μάχης. Ὁπλίσασμεν ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας διὰ λίθων καὶ ἡμέθα ἔτοιμοι πρὸς βολήν. Δὲν παρέρχονται δὲ δύο λεπτὰ ὅτε ἡ φωνὴ αὐτοῦ ὄξεῖα καὶ διάτορος ἐκάλει τὰς πελάτιδας πρὸς ἀγοράν. Ἡ μήτηρ μου κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἢ δὲν ἤκουσε τὴν φωνήν, ἢ δὲν εἶχε τί νὰ ἀγοράσῃ, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ πρῶτον, διότι κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας πάντοτε αἱ γυναῖκες ἔχουσιν ἀνάγκην προμηθειῶν τινων.

Ἄνυπόμονοι περιεμένομεν νὰ ἴδωμεν τὸ κἀνιστρον παρερχόμενον ἔμπροσθεν ἡμῶν. Οὐδέ τιτε τὰ βήματα ὀδοπόρου μοι ἐφάνησαν μᾶλλον βραδυποροῦντα, οὐδέποτε τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας μακροχρονιώτερα. Ὁ ὀπλισμὸς ἤρχισε νὰ κουράζῃ τὰς χεῖράς μας καὶ μάτην ἢ πρὸ τῶν ποδῶν ἡμῶν κειμένη σαρξία τῶν λίθων διεμαρτύρετο διὰ τὴν ἀδράνειαν ἡμῶν.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐπιφαίνεται τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κἀνιστρον, ἡ καρδία ἤρχισε νὰ πάλλῃ βιαϊότερον, αἱ χεῖρες ἡμῶν νὰ ὑποτρέμουν, οἱ λίθοι σχεδὸν συνεκρούοντο ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν καὶ τὰ πρόσωπα ἀγνοῦ ὅποιον παρυσίαζον χροῦμα. Μόλις δὲ παρήρχετο ἔμπροσθεν ἡμῶν ἀντηχεῖ τὸ παράγγελμα «ἐπάνω του»· ἰσχυρὸν κ ρ ᾶ κ ἀκούεται καὶ δαιμονιώδης κρότος ἐπακαλουθεῖ. Ἐκ τῶν λίθων ἄλλοι μὲν πεσόντες ἐπὶ τοῦ κἀνιστροῦ ἐτίναξαν αὐτὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἔπερ πεσὸν ἐδοῦπησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἄλλοι δὲ προσέβαλον τὸν ἔμπορον. Ὁ δυστυχῆς ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἐπιθέσεως κυριευθεῖς ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ κτυπηθεῖς ὑπὸ τῶν λίθων ὠλισθήσε καὶ καταπίπτει γοεράς κραυγᾶς ἀναπέμπτων. Ἡμεῖς φοβηθέντες ἐτράπημεν εἰς ἄτακτον φυγὴν, ἢ δὲ αἰμασιὰ ἐχορήγει ἡμῖν καταφύγιον ἀσφαλὲς ἵνα μὴ ἐννοηθῶμεν. Καὶ ἄλλοι μὲν ἐτράπησαν πρὸς ἀνατολὰς ἢ δὲ ἡμετέρα φάλαγγ πρὸς νότον. Ὅτε δὲ ἀπείχομεν μακρὰν σχεδὸν 100 μέτρων ἀκούομεν γνωστὴν φωνὴν ὁμοχωρίου τινὸς ἐπιπλήττοντος ἡμᾶς διὰ τῆς φράσεως «ἄ παληῶπαδα!»

Ὁ συγχωρὶτὴς ἡμῶν, ἄνθρωπος τίμος καὶ χρηστὸς, εὐθύς ὡς εἶδε τὸν Ἰσραηλίτην ἀθλίως κατακείμενον, ἔσπευσε νὰ παράσῃ αὐτῷ τὰς πρώτας βοηθείας, παρεθάρρυνεν αὐτὸν καὶ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ἐπιθέσις ἐγένετο παρὰ παιδίων τινῶν, ἀφοῦ ἐδοκίμησε νὰ περισυλλέξῃ ὅτι ἦτο δυνατὸν ἐκ τοῦ ἐμπορεύματός του. Δὲν ἀνηγγέλη δὲ εἰς ἡμᾶς ἢ ἀφίξις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ φύλακος, ἐπειδὴ παρυσίασθη ἅμα τῇ ἐπιθέσει. Τὸ γελαιωδέστερον δὲ πάντων ἦτο ὅτι ὁ ἔμπορος οὗτος ἐκράτει ἐντὸς καλῶν ποσότητᾶ τινὰ ὄβων, ἅτινα κατὰ τὴν πτώσιν του θραυσθέντα ἀπετέλεσαν ὠραῖον σφουγγᾶτον.

Ὁ Ἰσραηλίτης, ὡς διηγείτο κατόπιν γελῶν ὁ ποιηθεῖς αὐτόν, παρεπονείτο ὅτι ἠσθάνετο πόνους εἰς τὰ πλευρά, ἅμα δὲ ἐφάνετο ὅτι εἶχεν ὑποστῆ καίτινας ἀμυγᾶς εἰς τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον.

Μετὰ τὴν περισυλλογὴν τοῦ ἐμπορεύματός του ὁ ἔμπορος μετέβη εἰς τὸν σταθμάρχην καὶ κατήγγειλε τὸ πρᾶγμα. Ὁ σταθμάρχης, ὅστις ἦτο Ἀλβανὸς καὶ φίλος τοῦ πατρὸς μου, προέβη ὡς ἦτο ἐπόμενος, εἰς προκαταρκτικὰς ἀνακρίσεις, ἀλλ' ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἦσαν παιδία, ἀφοῦ καθησούχασε τὸν Ἰσραηλίτην ὅτι θὰ φροντίσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς ἐνόχους, ἠρκέσθη νὰ εἴπῃ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ, ὅτε ἔμαθε τὸν λόγον τῆς ἐπιθέσεως· καλὰ τοῦ ἔκαμαν τοῦ γ ι α χ ο υ δ ῖ, δὲν τὸν ἐφθάναν οἱ ἄλλες τοῦ χρόνου ἡμέρες.

Νὰ καδῆς, νὰ μάλαμμα.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡμεῖς (ἐγὼ καὶ ὁ πρεσβύτερος ἀδελφός μου) ἐπετιμήθημεν αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου μετὰ τὴν ἀφίξιν αὐτοῦ καὶ μετὰ τινος δυσκολίας διεφύγομεν τὸ ξυλοκόπημα. Τὸ καλὸν ἔπερ προέκυψεν ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπιθέσεως ἦτο ὅτι οἱ πρώτοι σπεύσαντες εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος ἱκανοποιήθησαν μὲ διάφορα ψιλικὰ εἶδη, καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι καὶ μετὰ ἕνα ὀλόκληρον μῆνα ἀνευρίσκομεν ἀκόμη ἐκεῖ καρφίτζες, βελόνες, κουμπιά, καὶ τὰ παρόμοια. Ἐτερον καλὸν ἢ μᾶλλον κακὸν τὸ ὁποῖον ἐπηκοοῦθησε τὴν σκηνὴν ἐκείνην ἦτο, ὅτι μέχρι τοῦ 1878 ἐν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἐξῆλθον κατὰ τὴν μεγάλην ἐβδομάδα Ἰσραηλίται ἔμποροι εἰς περιοδείαν. Ἐγνώσθη δὲ μετὰ ταῦτα ὅτι ὁ ἔμπορος οὗτος κατόπιν στοιχίματος εἶχεν ἐξέλθῃ εἰς τὰ χωρία.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΝΤΑΔΑΚΗΣ

Καθηγητὴς ἐν τῷ Ἀδερωφείῳ Γυμνασίῳ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΚΑΙ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ

«Εἰς ἓνα χωριὸν τῆς Μακεδονίας ὁ πλούσιος Βουλγαρόπαις Γιολάντσος ἀγαπᾷ τὴν κόρην τοῦ Ἑλλήνου προεστοῦ τοῦ χωριοῦ Ἐλέγκων, ἣτις ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν ἔρωτά του. Κατόπιν ἔμως ἀρχίζει ἐκεῖ ἡ Βουλγαρική ἐπιδημία τῶν κομητατζήδων ἢ ὁποῖα παρασύρει τὸν Γιολάντσον ὡς ἀρχηγὸν συμμορίας εἰς τὰ βουνά.

Ἐν τῇ μεταξὺ ὁ υἱὸς τοῦ Ἑλλήνου προεστοῦ Χρηστάκης μένων εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς φοιτητὴς φθάνει εἰς τὸ χωριὸν ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἰδέαν. Ἡ ἀφιξίς του ἔμως ἀντὶ τὴν ἰδέαν τὸν οἰκίον του ἀπεναντίας τοῦς ἐλύπησε διότι φοβούνται διὰ τὴν ζωὴν του. Ἐν τῇ μεταξὺ δολοφονίαι Ἑλλήνων καὶ ἐμπρησμοὶ ἑλληνικῶν οἰκιῶν λαμβάνουν χώραν εἰς τὸ χωριόν.

Ὁ ἱερεὺς τοῦ χωριοῦ Παπαδασίλης κουρασθεὶς πλέον νὰ παρηγορῇ τὰς αἰμασσοῦσας καρδίας τῶν μαρτύρων χωρικῶν καὶ βλέπων πανταχοῦ τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν ὀλεθρον λέγει εἰς τοὺς συγχωριανοὺς του ὅτι προτιμότερος τῆς βουλγαρικῆς σκληρίας εἶναι ὁ θάνατος καὶ τοῦ Βουλγάρου ἀρχοντος ὁ τάφος.

Τὴν συγκινητικὴν ἔμωσ ἐνείνην στιγμὴν ὁ παρακολουθῶν τὸν Παπαδασίλην ἀγνωστος καλὸς ἄνθρωπος ρίπτει εἰς τὸ μέσον καὶ δι' ἐπιβλητικῆς χειρονομίας καὶ ἐνθαρρυντικῶν λόγων βαλσαμώνει τὰς αἰμασσοῦσας ἐκεῖνας καρδίας.

— Ὁχι! λέγει, ἡ Μακεδονία δὲν εἶναι προωρισμένη ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ βουλγαρικὰ ἐγχειρίδια ἀλλὰ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ παλαίσῃ. Τοῦ ἀψύχου τάφου προτιμότερος εἶναι ὁ ἐκδικητὴς βραχίων.

Καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ρίπτει μακρὰν τὰ φεῦτικα γένεια καὶ ράσα του καὶ ἀποκαλύπτει ἕνας λεβέντης Ἑλλήν ἀντάρτη μετὰ τὴν στολὴν τῶν ἀνταρτῶν καὶ πᾶνοπλος.

Εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ ὁ Χρηστάκης μένει κατάπληκτος διότι ὑπὸ τὴν ἀνταρτικὴν ἐνδυμασίαν ἀναγνωρίζει φίλον του καὶ πρῶτον συμμαθητὴν του, γόνον μεγάλης Ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας.

— Πῶς σὺ ἐδῶ;

— Ἀλλὰ ποῦ ἄλλο; Αἱ δυστυχίαι σας καὶ τὰ μαρτύριά σας εὔρον σπουδαίαν ἀπήχησιν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐλευθέρων ἀδελφῶν σας.

Οἱ Μακεδόνες λιγωμένοι ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης πίπτουν εἰς τὰ γόνατα καὶ εὐχαριστοῦν τὸν Θεὸν διὰ τὴν βοήθειαν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη πράξις ἔρχονται κατόπιν αἱ ἄλλαι δύο πράξεις.

Ὁ λήσταρχος Γιολάντσος ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐλέγκως ὁμολογησάσης καὶ ἐνώπιον τῆς μητρὸς του

Σλάτκας, μετ' ἐπιβεβαιωμένην καρδίαν ὅτι οὐδέποτε ἠγάπησε τὸν Βούλγαρον αὐτόν, ὁμνύει τρομερὰν ἐκδίκησιν κατὰ τὸν Ἑλλήνων καὶ παντὸς Ἑλληνικοῦ.

Μία ἔμωσ πάλιν γίνεται μέσα του. Ἡ βουλγαρική θηριωδία, ἡ βουλγαρική μανία καὶ αἰμοδορωσύνη παλαίει πρὸς κᾶτι ὑψηλὰ καὶ εὐγενῆ αἰσθημάτων τοῦ τοῦ ἔρχονται.

Πόθεν πηγάζουν αὐτά; Πόθεν ἡ μεγάλη αὐτὴ διαφορά τοῦ Γιολάντσου ἀπὸ τὸν ἄλλον Βούλγαρον ὑπαρχηγὸν τοῦ ὁποῖου τὸ μόνον ἰδανικὸν εἶναι αἱ φρικαλεότητες καὶ ἡ καταστροφὴ;

Θὰ τὸ ἴδωμεν κατωτέρω.

Ἐν τῇ μεταξὺ ἔμωσ ὁ «μὴ Βούλγαρος Γιολάντσος» ἀπελευθερῶναι τοὺς αἰχμαλωτισθέντας ὑπὸ τῆς συμμορίας τοῦ Χρηστάκη καὶ Παπαδασίλην (τὴν σιγῆ κατ' ἡν δεμένοι οὗτοι μετὰ τοῦ ἱατροῦ Χατζή-Ἀργύρη εἰς τὰ δένδρα ἀναμένον τὸν θάνατον μετὰ τὴν πατρίδα τῶν τῆν Ἑλλάδα εἰς τὸ στόμα) ἐνῶ ὁ «Βούλγαρος Γιολάντσος» βασανίζει μετὰ πρωτόκουστα βασανιστήρια τὸν Ἑλληνα ἱατρὸν τοῦ χωριοῦ τοῦ Χατζή-Ἀργύρη.

Καὶ ἀκολουθοῦν τότε φρικαλεότητες.

Καὶ ἀκούει κανεὶς σπασίματα δοντιῶν καὶ ζεματίσματα μετὰ βράζον μολύβι, καὶ πετσόκρυμα σαρκῶν καὶ ξερίζωμα γλωσσῶν καὶ στρεβλώματα μελῶν καὶ οἰμωγὰς καὶ θρήνους καὶ αἰμῆτα καὶ ῥόγγους ἐπιθνατέους.

Φρίκη καὶ ἀνατριχίλα.

Καὶ ἐξακολουθεῖ αὐτὸ τὸ ρίγος μέχρι τῆς στιγμῆς κατ' ἡν ὁ Γιολάντσος ἠγούμενος τῆς συμμορίας του καὶ σφάζων καὶ διαμελίζων καὶ πυροβολῶν εἰσέρχεται εἰς τὸ χωριὸν τοῦ ὁποῖον παραδίδει εἰς τὰς φλόγας, διὰ ν' ἀπαγάγῃ τὴν Ἐλέγκων κατ' ἡν στιγμὴν ἡ μητέρα του ἀποθνήσκουσα ἀποκαλύπτει εἰς τὸν Παπαδασίλην ἕνα φοβερὸν μυστικόν.

Κ' ἐνῶ γύρω τὸ χωριὸν φλέγεται καὶ ἀποτεφροῦται, ἐνῶ εἰς τοὺς δρόμους φαίνονται αἱ χωρικοὶ φεύγοντες τὸ βουλγαρικὸν ἐγχειρίδιον καὶ τὰς φλόγας τῆς πυρκαϊᾶς, ὁ Παπαδασίλης ἀποκαλύπτει εἰς τὸν Βούλγαρον ἀρχικριματίζῃν ὅτι δὲν εἶναι Βούλγαρος ἀλλὰ Ἑλληνα υἱὸς τοῦ ὑπ' αὐτοῦ φονευθέντος Χατζή-Ἀργύρη.

— Σλάτκα ἡ μητέρα σου πρὶν παντρευτῆ τὸν Δάντσεφ ἠγάσθη τὸν Ἀργύρη καὶ σὲ συνέλαθεν.

Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη καὶ ἡ μετ' ὀλίγον γενομένη δολοφονία τῆς Ἐλέγκως ὑπὸ τοῦ Βουλγάρου ὑπαρχηγοῦ τῆς συμμορίας, τρελλαίνει τὸν Γιολάντσον, ὅστις τρελλὸς πίπτει εἰς τὰς χεῖρας Ἑλλήνων ἀνταρτῶν, οἵτινες ἔτρεξαν εἰς τὸ χωριόν, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τοὺς Βουλγάρους καὶ προσεπάθον νὰ περιπονηθοῦν τὰ θύματα τῆς Βουλγαρικῆς θηριωδίας.

Αὕτη εἶναι ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐθνικῆς ἐποποιίας τοῦ κ. Ἀγγέλου Τανάγρα ἢν παρελάδομεν ἐκ τῆς «Ἀχροπόλεως» χάριν τῶν ἀνεγνωστῶν τῆς «Νέας Ζωῆς». Οἱ «Βούλγαροι καὶ Μακεδόνες» εἶναι τὸ πρῶτον δραματικὸν ἔργον τοῦ κ. Τανάγρα — ὅστις ὡς γνωστὸν τυγχάνει καὶ ἱατρὸς τοῦ νυκτικοῦ μας — ἔδωσαν δὲ ἀφορμὴν ὅπως διεξαχθῇ ἐσχάτως ζωηρὰ φιλολογικὴ συζήτησις ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων.

Ἡ ἀμειλικτος κριτικὴ μὲ τὸν κ. Ξενόπουλον εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἠθέλησε νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἔργον στεροῦμενον πλοκῆς καὶ δραματικῆς τέχνης καὶ ἐμμέμφθη τρόπον τινὰ τοῦ συγγραφέως ὅτι ἐνῶ ἔδειξε πάντοτε λεπτότητα καὶ φιλολογικὸν ἀριστοκρατισμὸν κατῆλθεν εἰς τὸ θέατρον μετ' ἔργον πατριωτικὸν μετὰ μέγαρα λόγια ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸν λαόν.

Ἄλλοι τὸναντίον ἀπέφηναντο εὐνοϊκῶς ὑπὲρ τοῦ ἔργου καὶ ἐχαρκτήρισαν τὰς κρίσεις τῶν ὁπαδῶν τῆς ἀντιθέτου μερίδος ὡς προερχομένας παρ' ἀνθρώπων οἵτινες ἐπιτηδευόμενοι τὸν πολιτισμὸν ἀρέσκονται νὰ ἐντροφῶσιν εἰς τὰ συμβολικὰ ἔργα τοῦ Ἴψεν καὶ τοῦ Μαίτερλιγκ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποροῦν πῶς ὁ συγγραφεὺς ἐσκέφθη ν' ἀναβιβάσῃ κατὰ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα ἐπὶ τοῦ θεάτρου σκηναὶς ἀγρίας ἱκανὰς νὰ ταράξουν τὰ εὐερέθιστα νεῦρα τιν καὶ τὰ τρυφερά των αἰσθημάτων!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ ἔργον ἐπέτευχεν, ὅπως ἐπέτευχε καὶ ἡ «Ἡρώς τῆς Μακεδονίας», ὅπως ἐπέτευχεν καὶ κατεχειροκροτήθησαν καὶ τόσα ἄλλα ἔργα ἔχοντα μὲν πατριωτικὴν ὑπόθεσιν, στεροῦμενα ἔμωσ τοῦ πλεονεκτήματος τῆς φήμης ἢν χαίρει ὁ συγγραφεὺς τῶν «Σπογγαλιῶν τοῦ Αἰγαίου».

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλοῦστατον.

Ὁ συγγραφεὺς ἐξέλεξε τὴν καταλληλοτέραν στιγμὴν ὅπως παρουσιάσῃ τοιοῦτον ἔργον εἰς τὸ κοινὸν τοῦ ὁποῖου ἡ ψυχὴ καθημερινῶς εὐρίσκεται εἰς διηνεκὴ ἀγωνίαν καὶ οὗτος τὰ βλέμματα εἶναι διαρκῶς ἐστραμμένα πρὸς τὴν ὠραίαν χώραν ὅπου ζοῦν τόσοι καὶ τόσοι ἀδελφοὶ του μετὰ κοινὸς πόθους καὶ παλμοῦς.

Ποιεῖ ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ εἰς τὴν βλέπῃ ἐμπροσθὰ τῆς ζωντανῆς μίαν εἰκόνα τῶν φρικωδῶν μαρτυριῶν καὶ βλασφῶν ποῦ ὑφίστανται ἐκεῖνοι μετὰ πρωτοφανῆ αὐταπάτησιν ἀπὸ τὰς ὀρᾶς ἐνδὸς βραβέρου λαοῦ ἐπειδὴ μὲνον ἀκλόνητοι εἰς τὴν θρησκείαν καὶ τὸν ἐθνισμὸν των.

Καὶ τρέμει ἀπὸ συγκίνησιν ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ τὸ ρίγος τῆς στάζει εἰς δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔλου ἐκεῖνου τοῦ πληθῆους τὸ ὁποῖον ἀκράτητον ἐκσπᾷ εἰς ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα τὴν στιγμὴν ποῦ ἀναγνωρίζει τὸν μέγρον τῆς ὥρας ἐκεῖνης κρυπτόμενον ὑπὸ τὰ ἄσημα τοῦ καλοῦ ῥάσα ἀντάρτην τὸν ἥρωα ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ εὐγενὲς αἰμᾶ τὸ ποῦ ἐπότισε τῆς Μακεδονίας τὸ χῶμα ἀνέφλεξε εἰς τὴν καρδίαν ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους τὴν μισοδυσμένην ἀπὸ ἐν περιβάλλον ἀποπνεκτικὸν πεζότητος καὶ ὕλισμου ἰδέαν καὶ ἐδημιούργησε μετὰ τὴν τιμημένην του ὄνομα καὶ τὰ ὄνόματα τῶν γενναίων συναδελφῶν του, εἰς οὗς ἔδωκε τὸ παράδειγμα, νέαν περίοδο δόξης διὰ τὸν στρατὸν μας.

«Χαιρετίζω τὸ τόσον παρήγορον τοῦτο γεγονός, ἔγραψεν εἰς τὴν «Ἀστρατὴν» ὁ κ. Ν. Σπανδωνῆς. εὐχομαι νὰ μὴ σταματήσῃ ἕως ἐδῶ ἡ ἐθνοσωτήριος αὕτη κίνησις. Ἀνάγκη νὰ ἐξακολουθήσῃ, νὰ τοισθῇ ἔτι πλέον, νὰ ἰσχυροποιηθῇ. Νὰ κατέλθωσι πάντες οἱ κρατοῦντες ἕνα κάλαμον ἀνὰ χεῖρας καὶ διὰ δραμάτων, ποιημάτων, διηγημάτων, ἀρθρῶν, ν' ἀφυπνίσωσι τὸ πατριωτικὸν αἰσθημα παρὰ τῇ λαῶ, νὰ ἐξερεθίσωσι τὸν ἐθνικὸν ἐγωισμὸν του, νὰ ὑπεκκλύσῃ τὸ κατὰ τοῦ ἀσπόνδου ἐχθροῦ του μίσος.

Τὰ ἔθνη τότε μεγαλοφυῶσιν, εἰταν μισῶσιν ἰσχυρῶς καὶ εἰταν πείθωνται ὅτι ἀδικοῦνται.

Ἡ ἐργασία αὕτη, καλῶς ἀρχίσασα, ἀνάγκη νὰ ἐπισηπυθῇ νῦν, διότι ἡ τοιαύτη προπαρασκευὴ εἰς τὸν ἀγῶνα ἀπαιτεῖ χρόνον. Τὰ μᾶλλον εὐεπίφορα καὶ εὐέξαπτα τῶν ἔθνῶν χρειάζονται καιρὸν διὰ νὰ ἀφυπνισθῶσι.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς κατ' ἡν ὁ Καίρνερ ἤρξατο ψάλλων τὸ κατὰ τῶν Γάλλων μίσος μέχρι τῆς μάχης τοῦ Σεδᾶν παρήλθον 60 ἔτη!»

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἀθῆναι, Αὐγουστος 1905.

Ὁ Ἀποστόλου. — Ἠγγέλθη ἐκ Ρώμης ὁ θάνατος τοῦ διαδύμου Ἑλλήνου ὀφθαλμοῦ Ἰωάννου Ἀποστόλου. Ὁ Ἀποστόλου κατελέγετο εἰς τὴν δευτὴν τῶν πρώτων τενοῶν τοῦ κόσμου, ἐρχόμενος μετὰ τὸν Ταμάνιο καὶ τὸν Δὲ Λουτσία. Ἦτο ἐκ τοῦ εἶδους τῶν λεγομένων λυρικῶν ἢ ἐλαφρῶν τενοῶν τραγουδῶν μελοδράματα ὅποια ἡ Κάμεν ἢ Μπόμ ἢ Μινιόν, ὁ Φάουστ, ὁ Βέρθε, ἡ Μανὸν κ.τ.λ. Εἶχεν ἐξόχως γλυκεῖαν καὶ λεπτὴν φωνήν. Ὁ Ἀποστόλου ἐνεκαίνιασε τὸ στάδιόν του ὡς κανταδόρος εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, πλεῖστοι δὲ τὸν ἐνθυμοῦνται πρὸ 19—20 ἐτῶν ὡς μεταμεσονύκτιον τραγουδιστὴν.

Ὁ Ἀποστόλου ἦτο καὶ εἰς τὰς τρεῖς ἀναστυφάσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ μελοδράματος ὡς πρωταγωνιστὴς, μέχρις οὗ κατὰ τὴν ἐπάνοδον ἐξ ἐπικροδοῦς περιοδείας ἐν Ρουμανία ἀπεχωρίσθη τοῦ Ἑλληνικοῦ μελοδραματικοῦ θιάσου καὶ ἀνεχώρησε δι' Ἰταλίαν πρὸς τελειοποιεῖν τῶν σπουδῶν του. Τὰς καλλιτεχνικὰς του δάφνας ἤρριξε δρόπων εἰς τὴν Νεάπολιν, εἰς τὸ ἐκεῖ θέατρον Σαν-Κάρλο, ὅπου τραγουδῆσας μίαν ἑσπέραν εἰς τοὺς «Μεδίκους» ὡς ἀντικαταστάτης τοῦ περιφθίμου Ταμάνιο ἤρατο ἀληθῆ θρίαμβον γενόμενος γνωστὸς ἀμέσως κατ' ὅλην τὴν Ἰταλίαν ὑπὸ τὴν προσωνυμίαν «ἰλ τενοῦρε Γκρέκο». Ἐκτοτε περιῆλθε πλεῖστα πρωτεύοντα θέατρα πληθύνόμενος ἀδρῶς μέχρι 3—4 χιλ. φρ. καθ' ἑσπέραν καὶ παντοῦ χειροκροτούμενος.

Ἡ Ναῦς. — ὑπὸ Εἰμίρ Bourges. — Πρὸ ὀλίγου ἐξεδόθη τὸ νέον ἔργον τοῦ φιλοσόφου καὶ διαπρεποῦς φιλολόγου Bourges συγγραφέως τοῦ «Λυκαυγοῦς τῶν Θεῶν», πλῆρες φιλοσοφικῶν ἰδεῶν. Ἡ ὑπόθεσις ἐν ὀλίγοις τοῦ ἐν λόγῳ ποιήματος ἔχει ὡς ἑξῆς.

Ἡ ὥρα τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Προμηθεῶς ἢ ὑπὸ τῆς Εἰμαρμένης καθορισθεῖσα ἐσημάνεν. Ὁ

Προμηθεύς ελεύθερος επιχειρεί την καταστροφήν του Όλύμπου. Άλληλοδιαδόχως ο Τιτάν συγκαλεί άπάσας τας δυνάμεις της φύσεως και έρωτά τόν Ήρακλέα, την Νέμεσιν, τας Έρυννύας, και σειρά όλόκληρος διαλόγων συνάπτεται, εν οίς ο μεταφυσικός συμβολισμός των έλληνικών μύθων εκτίθεται υπό μορφήν λυρικήν. Οί άργοναυται από της νηός των (έξ ου και ο τίτλος του έργου), παρίστανται έντρομοι εις την εξέλιξιν του τρομακτικού τούτου δράματος αποτελούντες ούτω τον χορόν της θείας ταύτης τραγωδίας. Όλα τα προβλήματα της ανθρώπινης συνειδήσεως εις λαβήν μετά του άπειρου εύρισκόμενα εκτίθενται υπό μυθικήν μορφήν. Ο Όλυμπος τέλος καταρρέει, του χρόνου συμπληρωθέντος. Ο Προμηθεύς θοιαμβεύων προσκαλεί τους ανθρώπους εις άπόλασιν της εύτυχίας, άπληλαγμένης πλέον της δουλείας τός θεών. Η άνθρωπότης όμως περιδεής, και άδυνατούσα να κατανοήσῃ τό μεγαλόουρημα του ελευθερωτού της, άρκεΐται εις γόους επί των λειψάνων των ούρανίων κυρίων της, μηδόλως σπενδούσα εις την φωνήν του Τιτάνος, τέκνου της Γης.

Τό έργον τούτο θεωρείται υπό των κριτικών κλαδικώτατον και βαγγύρειον.

«Όλίγα έργα τοιούτου είδους υπάρχουν εν Γαλλία, λέγει ο Camille Mauclair, παρόμοια είναι «ο Πειρασμός του άγιου Άντωνίου» του Flautot ο «Φάουστ» του Γκαίτε ή «Τετραλογία» του Βάγγερο ή ή του Αϊσχύλου. Ένεκα των μεγάλων φιλοσοφικών ιδεών τας όποιας έμπερικλείει, υπό έπιλέκτου μόνον μερίδος τελείως θα κατανοηθῇ ένψ διά του έξαιρετικού κάλλους του λεκτικού πάντας θα συγκινήσῃ. . . . Η λάμψις, ή λεπτότης, ή δύναμις, ή άπόλυτος κυριολεξία των όρων, ή ρητορική δεινότης, είναι προτερήματα διδασκάλου, μεγαλοφυιοϋς, ύπομονητικού και πυρετώδους, τόν όποιον άνεπιφυλάκτως πρέπει να θαυμάζωμεν».

..

Η Σκιά του οίκου — υπό Ivan Shannich. — Έν τῷ έργῳ τούτῳ άριστά άπεικονίζεται υπό της συγγραφῆς ο μεταλλολογικός χαρακτήρ, του ρωστικού λαού, και έν ένί λόγῳ ή ρωστική ψυχή. Νεαρά όρφανή, ανατραφεΐσα εις τόν οίκον του θείου της, του στρατηγού Tougorine, έρώται του Άλεξίου Sou-tougouin πεπροικισμένου με πνεύμα ισχυρόν, φιλελεύθερον και ποιητικόν, τόν όποιον όμως αϋτη φαντάζεται ήρωα και μέγαν. Μετά τόν γάμον όμως άντιλαμβάνεται ότι οϋδέν άλλο ή έγωΐστης και ύπερβάλλει τας μεταξύν των συζύγων σχέσεις και μηδόλως παρηγορεΐ την καιρίως τρωθεΐσαν Έλένην, παρ' όλην τήν μητρικήν της στοργήν. Μηδόλως παράδοξον λοιπόν ότι συγκινηθεΐσα υπό του έρωτος του κόμπτος Volsky, προτιθεται κατά τήν εις Πετρούπολιν επάνοδόν της να διαζευχθῇ τόν Άλέξιον. Δέν ύπελόγησεν όμως τήν επίδοσιν των προγονικών παραδόσεων των κοινωνικών συνθηκών, των προλήσεων και της τιμής της αρχαίας οικογενείας εις ήν άνήκει. Ο θεΐός της, ο στρατηγός, ο μόνος όστις άντελήφθη τα εύγενή αισθήματα της άνειψίας του, τήν παρακαλεΐ θερμώς όπως συνδιαλλαγῇ μετά του συζύγου της, διαβεβαιών αϋτήν ότι έν περιπτώσει διαζυγίου ο νόμος θα τῇ άφαρέσῃ τήν θυγατέρα. . . . Θα μείνωσιν έν τῷ οικογενειακῷ οίκῳ και ο Άλέξιος «θα άνέλθῃ εις τό δικηκτικόν σταδίον».

Η σκιά του γηραιού οίκου βαρύνει επ' αϋτούδ έν θα έξέλθωσι πλέον.

Όροφή του Σεξτείου ναΐ-όκου. — Αϊ από 1903 άρξάμεναι έργασίαι προς στερέωσιν των τοιχογραφιών του Μιχαήλ Άγγέλου επί της όροφής του Σεξτείου ναΐσκου άπεπερατώθησαν διεξαχθεΐσαι λίαν επιδεξίως. Τας τοιχογραφίας ταύτας δέν έπεξεργάσθησαν όπως συνείθισον άλλοτε διά πῦσαν παλαιωθείσαν.

Βραβείον Rothschild. — Ο βαρῶνος Άλφόνσος de Rothschild άρρήκεν εις τήν άκαδημία των καλών τεχνών κληροδότημα 200,000 γρ. προς ίδρυσιν βραβείον άπονεμησομένου κατά διετείαν. Ποσόν 12000 γρ. θα προσεξεχθῇ εις τούς πολυληθείς υποψήφιους των άκαδημαϊκῶν βραβείων.

Αρχαία νομίσματα. — Έξ Άθηνῶν άγγέλλεται ότι ο κύριος Halleaux διευθυντής της γαλλικής αρχαιολογικής σχολής άρεκάληψεν έν Δήλῳ τρία άργεΐα μολύβδινα πλήρη άρχαίων νομισμάτων, των όποιων ή τελεία διατήρησις μᾶς άναγκάζει να υποθέσωμεν ότι οϋδέποτε έτέθησαν εις κυκλοφορίαν. Τό μεγαλύτερον των άργείων τούτων περιείχε περισσύτερα των 300 νομισμάτων έν 4 δραχμῶν έκκοπέτων έν Άθήναις κατά τήν εποχήν των άρχόντων.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Καλλιέργεια του βάμβακος. — Έταιρεία συνεστάθη προς καλλιέργειαν του βάμβακος, έν τῇ κοιλάδι του Νίγηρος. Τα μέχρι τούδε τελεσθέντα πειράματα έπέφερον ενάρεστα αποτελέσματα. Οί ιθαγενείς δέχονται έκθύμως τούς νέους σπόρους τούς όποιους τοίς προσφέρουν· οί δε Djenné εις τούς όποιους δέν διενεμήθησαν κατά τό παρελθόν έτος ήλθον μέχρι Segou δια να ζητήσωσιν.

Ωκεανογραφική αποστολή. — Η ύδρογραφική και βιολογική εξερεύνησις του κεντρικού και δυτικού μέρους του Ινδικού ωκεανού άρετέθη έφέςτος εις τό καταδρομικόν Sealark τό όποιον κατέλιπε τόν Κολόμβον τῇ 20 Απριλίον. Τό άγγλικόν τούτο σκάφος θα συμπληρώσῃ τα διδόμενα των προηγουμένων αποστολῶν του Sibog, Investigator, Valdivia και θα εκτελή τας έρεύνας του επί της θερμοκρασίας των ρευμάτων, των ζώων των μεγάλων βαθῶν, των ζωνών της διαμονής των θαλασσιῶν όντων, των κοραλλιωδῶν διαπλάσεων κ.τ.λ.

Διάθροσις των μετάλλων. — Μετά πειράματα ένός έτους προς προσδιορισμόν της επιδράσεως του θαλασσιού ύδατος επί των μετάλλων έν χρῆσει της βιομηχανίας, προκύπτει, ότι ο σίδηρος αποβάλλει επαισθητόν βάρος, ένψ ο χαλκός, είναι ο όλιγώτερον προσβαλλόμενος. Ο σίδηρος άνθίσταται άνν καλυφθῇ διά κράματος χαλκού ή ψευδαργύρου. Ο κοινός χαλκός περιέχει 5 τοίς 100 άρσενικού προσβάλλεται δε όλιγώτερον ή ο καθαρός χαλκός· ο δε φωσφορούχος σίδηρος προσβάλλεται 4κις όλιγώτερον ή ο κοινός σίδηρος.

Διατήρησις ξύλων. — Η Revue Suentifique άναφέρει νέαν και άρετά πρωτότυπον μέθοδον διά τήν διατήρησιν του ξύλου. Τό άκατέργαστον ξύλον ή και τό έπεξεργασμένον έμβάπτεται εις διάλυσιν σακχάρου περιέχουσαν 60 έως 150 χιλίογραμμα σακχάρου διαλελυμένου εις 450 λίτρας ύδατος. Θερμαινομεν τό ύγρόν μέχρι βρασμού και άφήνομεν είτα να κατέλθῃ ή θερμοκρασία του ξύλου πάντοτε έν τῷ ύγρῳ εις 40°. Τό ξύλον έπειτα ξηραίνεται εις θερμοκρασίαν μηύπερβαίνουσαν τούς 100°. Η εκτέλεσις άπαιτεΐ 24 ώρας προς τελείαν άποσφάτωσιν· είναι όλίγον δαπανηρά διότι εις τόννος σακχάρου άρκεΐ δι' έμβάπτησιν μεγάλης ποσότητος ξύλου.

Παυμέγιτον άτμόπλοιο. — Εις Belfast έναυπηγήθη νέον ύπερωκεάνιον Γερμανικόν άτμόπλοιο έν «ή Άμερική» μήκους 670 ποδῶν, πλάτους 74, βάθους 52, και ζυγίζον 41.000 τόνους. Δύναται να μεταφέρῃ 600 ταξειδιώτας της πρώτης θέσεως.

Θεομανός δωρεάν. — Έν Minnesota της Άμερικής, ή δημορχία του Άγίου Παύλου ενέκρινε σχέδιον της θερμάνσεως όλων των κατοίκων. Άπέναντον θερμαγωγείον θελει κατασκευασθῇ έξ ου σωλῆνες ύπόγειοι θα διωχετεύωσι τήν θερμότητα εις τας οικίας της πόλεως.

Προς καταμέτρησην του βυθού της θαλάσσης. — Άνευ μολυβδίδος ή άλλων όργάνων εύρεν ιδιαίτερον μέθοδον προς καταμέτρησην του βυθού της θαλάσσης, ο Νορβηγός μηχανικός Βέρροαν κατά τήν εφημερίδα του Φός. Ούτος άποστέλλει καθέως εις τό ύδωρ ήχητικά κύματα και μετροῖ τόν χρόνον, όστις άπαιτεΐται όπως επιστρέψωσιν εις τήν επιφάνειαν άποδιδόμενα υπό του βυθού. Έπειδή δε ή ταχύτης του ήχου έν τῷ ύδατι είναι γνωστή, εύρίσκειται άνευ χρονοτριβῆς τό διάστημα τό όποιον διήνυσεν ο ήχος. Τό ήμισυ δε αϋτού είνε τό βάθος της θαλάσσης· οϋτω λ.χ. 4 δευτερόλεπτα μεταξύν της άποστολής και της επιστροφῆς του ήχου δηλοϋσι βάθος 2,400 μέτρων. Η συσκευή έχει τρία μέρη: τόν άποστολέα, τόν δέκτην και τό χρονόμετρον. Ο ηλεκτρομαγνητιστικός άποστολέας στέλλει προς τό βάθος σειραν βαθέων ήχων οίτινες επιστρέφοντες συλλαμβάνονται υπό μικροφώνου. Άκουσθη τεθειμένος εις τόν αϋτόν κύκλον άποδίδει τούς ήχους. Βεβαίως ο επιστρέφων τόνος είναι λίαν εξησθηνημένος, οϋτως ώστε δυσκόλως ή οϋδόλως άκούεται, άκούεται όμως σαφώς όταν αι αιωρήσεις του άκουστικού ενισχυθώσιν διά προσθήκης ήχητικών σωλῆνων.

Προϊστορικόν ζῳον. — Ο καθηγητής Βάλτῆ Γρόμερ έν Νέα Υόρκη άπεπεράτωσε τήν σύνθεσιν και συμπλήρωσιν των έν Βάμινγκ εύρεθέντων λειψάνων ζῳων προϊστορικής εποχής των βροντοσαύρων. Τό μήκος του ζῳου τούτου είναι 22 μέτρων. Τό βάρος αϋτού θα ήτο 500—600 στατήρων. Η άνεύρεσις τοιούτου ζῳου είναι πολυτιμώτατον εύρημα διά τήν Παλαιαντολογία.

Άνά τόν βόρειον πόλον. — Η άποστολή Ziegler ήτις κατά τό 1903 άναχωρώσασα διά τόν βόρειον πόλον έθωρεΐτο άπολεσθεΐσα άνενρεθη υπό έτέρας άποστολής σταλείσης προς βοήθειαν επί του άτμοπλοίου Terra-Nova. Τό άτμόπλοιον Amerika άπολεσθη κατά τας αρχάς του χειμῶνος του 1903. Είς μόνος νεκρός άριθμείται. Αϊ επιστημονικαί έργασίαι διεξήχθησαν συμφώνως προς τό προχαραχθέν πρόγραμμα στεφθεΐσαι υπό πλήρους επιτυχίας.

Υποβύχιος άνευ όύματος τηλεγράφος. — Έσχάτως ετελέσθησαν έν Δούβριν ίκαροποιητικά πειράματα ύποβρυχίον άνευ σήματος τηλεγράφου, άνακαλυφθεντος υπό δύο άμερικανῶν, των κυρίων Mundy εκ Βοστώνης και του καθηγητού Gray εκ Σικάγον. Τό πλεονέκτημα του συστήματος τούτου έγκειται εις τό ότι οϋδεμία άτμοσφαιρική διατάραξις (οϋτε τρικυμία) δύναται να διακόψωσι τήν συγκοινωνίαν.

Βραβείον 10 εκατομμυρίων. — Τῇ προτάσει του Medevios Abouquerque μέλους του βραζιλιανού Κοινοβουλίου έψηφίσθη βραβείον 10 εκατομμυρίων εις χρόνον άπονεμηθίσόμενον εις τόν έρευνέτην φαρμάκων προλαμβάνοντος ή ριζικώς θεραπεύοντος τήν φθίσιν, τόν καρκίνον, ή άλλην τινά μειαστικήν ασθένειαν. Τό βραβείον θα άπονεμηθῇ άδιακρίτως εθνικότητος, αλλά μετά διετη πειστικήν πειραμάτισιν.

Τα προβλήματα της βιολογίας. — Υπό τόν άνωτέρω τίτλον ο κ. Yves Delage έκαμεν έν τῇ αίθούσῃ του γενικού Ίνστιτούτου της ψυχολογίας, ενδιαφερούσαν διάλεξιν δι' ης προουτίθετο να παρουσιάσῃ εις τα όμματα του άκροατηρίου του δι' όλίγων τήν εξέλιξιν ήν υπέστη ή βιολογία διά μέσον των αίωνων, και να άποδείξῃ τας παρούσας μεθόδους της και τινά των άποτελεσμάτων της. Μεταξύν της εποχής του Άριστοτέλους—όστις μᾶς εκπλήττει διά της εύρύτητος των γνώσεών του—και

του XVIII αιώνος ή βιολογία ήτο ούτως εϊπεϊν ανύπαρκτος. Η πρώτη ώθησις εδόθη υπό του Λιναίου και του Buffon μετέπειτα υπό του Cuvier, Lamarch, Jeoffroy-Saint-Hilaire και των διαδόχων των.

Καίπερ άρτιγέννητος ή βιολογία, υπέστη διαδοχικάς εξέλιξεις. Κατά πρώτον έμελετήθη ή έξωτερική μορφή των οργανισμών, έπειτα τή βιολογία του μικροσκοπίου και του μικροτόμου έμελετήθη ένδελεχώς ή λεπτή ύψη, τώρα δε ή ζωολογία απέβη πειραματική επιστήμη. Ο βιολόγος σήμερα θέλει νά μάθη τό διατί και πώς τής ύψης: Τό έπιτυγχάνει δε διά πειραμάτων, άφού ή άπλή παρατήρησις τώ παρέσχεν ήδη τό δυνατόν.

Η πειραματισίς ως ό κ. Delage απέδειξε διά των παραδειγμάτων παρέσχε περιεργότερα άποτελέσματα:

Ούτω άς λάβωμεν άμο βάδα, πρωτόζωον εκ των άπλουστέρων, άπλουν κύτταρον· ό υποτυπώδης ούτος οργανισμός, άνευ όργάνων, άνευ ιστών, κινείται. Πώς νά έξηγήσωμεν τήν κίνησιν ταύτην; Άδύνατος έθεωρείτο ή άπάντησις μέχρις ού ό Butschli παρασκευάσας τεχνητόν πρωτόπλασμα διά κρυστάλλων νατρίου, ύδατος και έλαιου, παρατήρησεν ότι έντός του πρωτοπλάσματος τούτου έσχηματίζοντο κυστίδια, δυνάμει των φυσικοχημικών νόμων, και ότι δυνάμει των αυτών νόμων, ιδίως δε του τής κατ' έπιτολήν τάσεως, κυστίδια μετετίθεντο συνεχέοντο με άλλα, έξηφανίζοντο, άπαράλλακτα όπως εις τήν άμοιβάδα και ούτω παρήγον κίνησιν. Η κίνησις λοιπόν των άμοιβάδων έξηγείται διά τής φυσικής και χημείας. Η πειραματισίς μόνη ήδύνατο νά μάς παράσχη τούτο τό άποτέλεσμα· ή παρατήρησις θά απέβαινε άνεπαρκής. Η πειραματισίς άκόμη έξήγησε νά περίπλοκα φαινόμενα τής κατανομής τής ύλης και έγκυστώσεως του διαιρουμένου κυττάρου. Η ύλη κατανέμεται εις τό κέντρον άπαράλλακτα όπως τά μόρια τής κίνησις έν δοχείω πλήρει τερεβενθίνης διελαννομένη υπό ήλεκτρικού ρεύματος. Έν τώ κυττάρω έπίσης άναμφιλέκτως ύπάρχουσι ρεύματα.

Η πειραματισίς χρησιμοποιηθείσα εις τήν σπουδήν των φαινομένων τής γονιμοποιήσεως έσχε πολύ περιέργα άποτελέσματα. Ο Ιάκωβος Loeb έδειξεν ότι πάσα μεταμόρφωσις έπιτελουμένη έν τώ γονιμοποιηθέντι ώφ' δύναιται νά έπιτευχθή ώσαύτως διά των χημικών προϊόντων, έξών τό δραστηριώτερον ίσως είναι, ως άνεκάλυξεν ό Yves Delage, τό άνθρακικόν δξύ. Η ένεργεια του άρρενος στοιχείου ούδέν τό ειδικόν ή μυστηριώδες έχει ένεργεί χημικώς. Τούτο δε ήγαγε τον Ιάκωβον Loeb εις έπιτυχίαν άλλου θαυμασίου πειράματος, δηλαδή τής γονιμοποιήσεως φωσ' δι' άρρενος στοιχείου άλλου είδους λίαν μεμακρυσμένου και τούτο άπλούσιατα, άφού κατέστησε τό φόν έσοθιστόν υπό του προσηθέντος άρρενος στοιχείου διά άλατούχου διαλύσεως.

... Είς άλλα ζητήματα, ή πειραματισίς παρέσχε γεγονότα εκ των όποιων τά μεν λύουσι προβλήματα τά δε παρουσιάζουν νέα τοιαύτα. Η τεχνική γέννησις τεράτων έπιτρέπει τήν κατά βούλησιν γένεσιν όντων, με δύο ούρας ή με δύο κεφαλάς, τήν γένεσιν κεραίων επί του καράδου του όφθαλμού, τήν έπίτευξιν εις αυτούς τους Παρισίους — ή μάλλον έν Ζυρίχη διότι εκεί ό κ. Standfuss έξετέλεσε τό πείραμα τούτο — μορφών τροπικών και άρκτικών ένός και του αυτού είδους χρυσάλιδος διά μόνης τής μεταλλαγής τής θερμοκρασίας. Όλα ταύτα έχουσι μεγάλην επιστημονικήν και πρακτικήν σπουδαιότητα.

Ο νεώτερος βιολόγος ως τον έπαρουσίασεν ό Yves Delage, είναι σχεδόν γόνος· κατ' αυτόν ομοιάζει προς τας πρώτας φυσιοδίφας τους

σχολιάζοντας τον Άριστοτέλην, ή τους φυσιοδίφας προσφάτου άκόμη έποχής οΐτινες έκαμνον συλλογισμούς άνευ παρατηρήσεων ή παρατηρήσεις επί τής έξωτερικής μορφής των ζώων άνευ συλλογισμών, ή έξελάμβανον τήν νεκρογραφίαν, τήν περιγραφήν δηλαδή του τεθνεώτος ζώου ως βιολογίαν ήτις είναι ή επιστήμη τής ζωής.

Όλα τά έπαγογά και περιέργα ταύτα πειράματα σκοποῦσι τήν λύσιν προβλήματος, συνεπάγουσι συμπεράσματα και γκαθιρόουσιν ή καταρρίπτουσιν μίαν θεωρίαν. Όλα υπεγείρουσι μίαν γωνίαν του ποραπετάματος τής φύσεως και μάς έπιτρέπουσι νά δίδωμεν όρίζοντας προι των όποιων ουτε ιδέαν καν είχομεν προ πεντηκονταετίας και τριακονταετίας άκόμη.

(Le Temps 1905)

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ναυτικοί άγώνες.— Ο Γαλλικός ναυτικός σύνδεσμος ούτινος προεδρεύει ό ναύαρχος Gervais, διοργάνωσε τελευταίως έορτάς έν Χάρη άρξαμένης τή 28 Ιουλίου και διαρκεσάσας μίαν ολόκληρον έβδομάδα.

Τό πρόγραμμα ήτο ποικιλώτατον: διεθνείς άγώνες πλοίων παντός μεγέθους και σχήματος, άγώνες κολυμβητικοί κτλ.

Πλείστα βραβεία διενεμήθησαν εις τους νικητάς, εκ των όποιων τό σπουδαιότερον, τό κύπελλον του Έδουάρδου του VII διά τό όποιον συνηγωνίσθησαν Yachts 20 τόνων εις διάστημα 25 μιλίων, άπενεμήθη εις τους Γερμανούς των όποιων τά δύο Yachts ήλθον πρώτα.

Κολυμβητικοί άγώνες εις Joinville.— Κατά τους κολυμβητικούς άγώνας τους τελεσθέντας τή 15 Αυγούστου εις Joinville, περι τάς είκοσι χιλιάδας θεατών ειχον συρρέσθη. Μετά τά διάφορα άγωνίσματα δευτεροούσης σημασίας, έξετελέσθη και τό διαγωνίσμα των 500 μέτρων καθ' ό ό νικητής θά άνεκηρύσσεται τό Champion του κόσμου.

Άνεκηρύχθη νικητής ό Άγγλος Bellingdon διανύσας τό διάστημα των 500 μέτρων, εις 6 λεπτά 51 3/4.

Η ταχύτης αύτη άποτελεί τό παγκόσμιον ρεκόρ.

Διάβασις των Ψυρρηναίων.— Τό Automobile-Club του Bern ίδρυσε παράρτημα άεροστατικόν άσχολούμενον εις τό πρόγραμμα κινδυνώδους δοκιμασίας, τής διαβάσεως των Ψυρρηναίων έν άεροστατό. Προς τον σκοπόν τούτον ώρίσθη και κύπελλον τό πρώτον άπονεμησόμενον κατά Φεβρουάριον 1906.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΗΝΑ. Δ. ΠΡΟΤΟΠΙΑΠΙΑ & ΣΙΑΣ

ΟΔΟΣ ΣΕΡΠΙΦ ΠΑΣΑ

ΑΝΕΞΑΝΔΡΕΙΑ